MELANIE HURST

Cântecul sicomorului

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

CÂNTECUL SICOMORULUI

Un sicomor frumoasei domnițe îi cânta,
Ca stropi de rouă dulce cuvintele-i răsun:
„Roșu precum rubinul e rodul ce-oi lega
Și-n fața ta prinosul cu drag eu ți-l depun.

Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină,
Iar ramul și tulpina ca de opal lucesc.
La umbra-mi răcoroasă vino și te hodină,
Și inima-ți viseze în placul ei ceresc.

Frumoasa mea stăpână cu drag o să trimită
Răvaș plin de iubire spre sufletul ferice.
„O, vino în grădina mea neasemuită,
Singuri în umbra dulce să stăm,“ răvașul zice.

„Ci flori îți voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,
Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare,
Să te-ospătezi în ziua când eu voi fi a ta.“

Cu dragul ei, stăpâna va sta precum se cere,
Ce gingaș i-este graiul, cuvântu-i adorat...
Dar despre ce-mi văd ochii, eu doar păstrez tăcere,
Nimic din ce se spune nu voi rosti vreodat'!"

(Traducere de Mihnea Columbeanu
După o variantă în limba engleză de Donald A. Mackenzie)

Dintr-o culegere de poezii egiptene de dragoste, datând din urmă cu peste trei mii de ani, depuse în mormintele răposaților ca să poată fi cântate de sufletele din Paradis.

Donald A. Mackenzie: „Mituri și legende egiptene"
(Gresham Publishing Co.)

Capitolul 1

În ghid scria că era un sicomor. Victoria nu avea de unde ști. Stătea rezemată de zidul împrejmuitor, încercând să-și tragă respirația. Făcuse o prostie venind singură, dar crezuse despre copac că se afla într-o zonă turistică, unde localncii erau deprinși cu străinii – chiar și cu femeile străine. Și când colo, în noaptea trecută plouase, străzile se umpluseră de bălțoace și noroi, iar copiii o luaseră cu asalt, strigându-i cuvinte neînțelese, până-și pierduse capul și o luase la sănătoasa, drept spre sanctuarul Copacului Fecioarei și zâmbetul liniștitor al paznicului care-i primise bacșișul nemăsurat de generos și îi deschisese poarta, strigându-le copiilor ceva cu glasul lui ascuțit.

Victoria bănuia că arborele murise. Existau câteva frunze, despre care în prima clipă crezuse că-i aparțineau, dar la un examen mai atent văzu că erau ale unei plante agățătoare care creștea pe peretele opus. Nu prea conta. Copacul avea o coroană magnifică, întortocheată, întinsă peste toată curtea. Era susținut pe un suport solid, în formă de X, care-i accentua aspectul argintiu, venerabil. Poate că fusese într-adevăr adăpostul Fecioarei Maria și al Pruncului, când se refugiaseră în Egipt. Asemenea povești stârneau ușor cinismul, dar legenda respectivă era totuși respectabilă. Districtul se numea Matareya, ceea ce însemna apă dulce, după izvorul din care băuse Fecioara, singura sursă locală lipsită de gustul sălciu al apei stătute.

Poarta de fier scârțâi, lăsând să intre încă un vizitator. Era un bărbat, mai înalt decât egiptenii de statură medie, cu ochi ciudați, de culoare deschisă, contrastând fascinant cu pielea lui bronzată și tăbăcită. Victoria își reveni cu greutate, dându-și seama că se uita lung la el, și încercă să se comporte ca și cum nu l-ar fi observat. Puse un deget pe plăcuța ruginită unde scria, în engleză și arabă, că acela era Copacul fecioarei.

– Se spune că are trei mii cinci sute de ani, spuse omul, într-o engleză atât de perfectă încât Victoria nu-și putu stăpâni imboldul de a-l privi.

– Știu, răspunse ea, pe un ton cam sfidător. Am citit înainte de a veni aici.

Ochii bărbatului o studiară, făcând-o să se simtă jenată de ciorapii rupți și praful de pe haină, cu care se alesese de pe urma busculadei cu copiii.

– A fost o imprudență să vă plimbați printr-o asemenea zonă, domnișoară Lyle.

Victoria tresări.

– De unde-mi știți numele? întrebă ea.

– L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră.

Cuvintele lui, rostite sec, ascundeau un mesaj pe care Victoria nu-l înțelegea. Îi suportă privirea iscoditoare cu o nervozitate abia stăpânită, ridicând capul într-o poziție mândră, pentru a-l studia la rândul ei. Avea ce vedea, își spuse ea. Părul bărbatului era șaten deschis, sârmos, iar ochii aceia ciudați și enigmatici nu-i trădau cu nimic gândurile. Până și pantofii negri lustruiți scăpaseră cumva de noroi. Ea, una, își spuse Victoria cu amărăciune, nu arăta nici pe departe la fel de onorabil. Părul negru i se revărsa despletit pe

umeri, pentru că-și pierduse panglica în care și-l ținea strâns de obicei, la ceafă; pielea, întotdeauna prea albă pentru propriile ei gusturi, era acum mai palidă ca oricând, după iarna petrecută în Anglia. Și deși știa că era zveltă și bine făcută, nu putea să nu-și amintească vorba tatălui ei care spunea că localnicii din Orientul Mijlociu preferau femei mai împlinite și mai planturoase.

– L-ați cunoscut bine pe tatăl meu? îl întrebă ea într-un târziu.

– Destul de bine.

Victoria se întrebă ce însemna asta. Recunoscuse de mult, în sinea ei, că tatăl său îi rămăsese străin până la moarte. În fond, se întâlniseră doar cu câteva ocazii, amândoi fiind inhibați de faptul că se cunoșteau atât de vag. Părinții ei se despărțiseră când Victoria era încă mică, iar ea rămăsese cu mama sa, la periferia Londrei. Pe de altă parte, tatăl ei își petrecea mai toată viața în străinătate, descifrând misterele civilizațiilor antice din Egipt, Mesopotamia și Persia. Murise în timpul ultimei sale expediții în Egipt. Victoria aflase despre moartea lui când fusese chemată la biroul avocaților din Londra și

descoperise că-i lăsase o avere considerabilă, cu condiția de a-i finanța în continuare actuala expediție.

Doamna Lyle fusese încântată că fostul ei soț n-o uitase pe Victoria, dar insistase că nimic n-ar fi făcut-o să mai părăsească ținuturile confortabile ale Angliei – nici chiar rugămințile disperate ale fiicei sale, care insista că n-avea cum să se descurce de una singură în Egipt.

– N-am vrut să merg cu tatăl tău după acea primă expediție dezastruoasă la Babilon și nu voi veni nici cu tine, replicase încăpățânată maică-sa. Și-n plus, de ce să te duci acolo? E de ajuns doar să le dai banii, și gata!

– Dar așa ceva n-ar avea nici un haz! răspunsese Victoria.

Deși se temea să ia locul tatălui ei, era totuși hotărâtă să se ducă în Egipt, pentru a urmări cu ochii ei cum erau cheltuiți banii.

Era posibil ca acest om să-l fi cunoscut pe tatăl ei mult mai bine decât ea însăși.

– Cum v-ați dat seama cine sunt? întrebă ea. De unde-ați știut că am venit?

– V-am urmărit de la hotel. Știam că locuiți la Hotelul Mena Garden din Gizeh și i-am dat un bacșiș portarului ca să-mi spună când luați un taxi, și cu ce destinație.

– Dar de ce? întrebă ea, cu ochii albaștri, aproape negri, scăpărând de indignare. Dacă m-ați urmărit, ați fi putut să mă salvați de... de golanii ăia de-acolo!

Necunoscutul râse.

– Dumneavoastră ați fost de vină că ați venit singură într-un asemenea loc. Era cel mai simplu mijloc de a vă face să învățați că aveți nevoie de ajutor pentru a conduce expediția tatălui dumneavoastră. Voiam să ajung primul, înaintea altora de la excavații. Pe șantier sunt tot felul de probleme...

Victoria înălță sprâncenele.

– Nu cred că e momentul cel mai potrivit ca să discutăm despre activitățile tatălui meu, replică ea rece. Prefer să văd cu ochii mei cum stau lucrurile.

– Voi rămâne oricum prin preajmă. A trecut pe la dumneavoastră cineva din expediție?

Clătinând din cap, Victoria răspunse:

– Nu încă.

Apoi îl privi cu curiozitate.

– Cum se face că știți atât de multe despre expediție?

– Am avut eu grijă să aflu. Am anumite interese în expediția asta și intenționez s-o conduc din partea dumneavoastră, continuă el, zâmbind ușor. Curând veți afla că nu vă puteți descurca fără mine – după cum tocmai începuse să descopere și tatăl dumneavoastră. Ne-am certat din motive personale și n-ar fi trebuit să permitem ca asta să ne afecteze munca. Vreau să îndrept lucrurile, din partea mea, atât cât se mai poate.

Victoria se întreba câtă încredere putea să aibă în el; preferă să-și rezerve orice judecată până vedea șantierul și oamenii care lucrau acolo.

– Voiam să văd piramidele, spuse ea, dar conducătorii de cămile sunt atât de insistenți, încât m-am întors la hotel. Nu se fac vizite organizate?

În ochii lui apăru o ironie atât de caustică, încât Victoria regretă că vorbise atât de deschis. Se părea că îi lua cuvintele drept o invitație personală.

– Vă însoțesc cu plăcere oriunde doriți să mergeți, *Fadehat el D'emal,* dacă ați terminat să vă uitați la copacul ăsta.

Cele câteva cuvinte în arabă îi amintiră că încă nu știa cu cine avea de-a face.

– Nu-s sigură că aș dori să mă însoțiți undeva, răspunse ea cu sinceritate.

Drept răspuns, omul îi făcu paznicului semn să deschidă poarta metalică, astfel încât Victoria întrezări mulțimea ce aștepta să asiste din nou la spectacolul trecerii ei printre copii.

– Ei, o îndemnă el, de ce nu plecați?

Victoria lăsă capul în piept.

– V-aș fi recunoscătoare să mă conduceți înapoi la hotel, recunoscu ea, umilă.

– La hotel, încuviință necunoscutul. Sau v-aș putea duce la mama mea adoptivă, care s-ar ocupa bucuros de dumneavoastră câteva zile – ce ziceți?

– Dar nu știu nimic despre dumneavoastră, protestă ea. Nici măcar numele nu vi-l cunosc.

– Uneori, mi se spune Tariq, o informă el.

– Deci, sunteți egiptean?! exclamă Victoria.

– Are vreo importanță?

– Cred că nu...

Voia să afle cât mai multe despre el, dar în același timp se temea de o deziluzie. Ceva

anume la el îi atingea o coardă nebănuită din adâncurile ființei. Ridică privirea spre ochii lui.

– În regulă, Tariq – de ce m-ai urmărit până aici?

– Fiindcă ești fiica tatălui dumitale, replică el prompt. Credeai că ai putea prezenta și vreun alt interes pentru mine?

– Mi s-a părut posibil, recunoscu ea. Mai ales din moment ce nu-mi spui nici numele dumitale complet, nici cine ești.

– Și ce dovedește asta? Ți-aș putea spune o minciună, una credibilă, și tot n-ai afla nimic despre mine.

Victoria stătu un moment pe gânduri.

– Sau, mi-ai putea spune adevărul, nu...? sugeră ea.

– Am să-ți spun doar atât: am lucrat cu tatăl dumitale, dar ne-am despărțit cu câteva luni înainte de moartea lui. De când am plecat eu, pe șantier au început să apară probleme, iar guvernul m-a angajat acum să-i reprezint interesele la Sakkara – ceea ce înseamnă să stau cu ochii și pe dumneata.

– Înțeleg. Deci, așa ai aflat că am ajuns în Egipt și că plănuiesc să continuu munca tatălui meu de unde s-a întrerupt?

– Mi-ai spus că nu știi nimic despre munca tatălui dumitale, replică Tariq. Ai fi făcut mai bine să rămâi în Anglia, cu mama dumitale, și să lași organizarea muncii în seama autorităților egiptene.

Victoria oftă.

– Știu, recunoscu ea. Dar voiam atât de mult să vin. Nu e nevoie să știu prea multe ca să dau banii, nu?

– E nevoie să știi mai multe decât crezi. Ai încredere în mine, Victoria Lyle?

Victoria își mușcă obrazul pe dinăuntru, savurând senzația de putere pe care i-o dădea faptul de a-l tachina puțin.

– Nu sunt sigură, murmură ea, coborând ochii.

– La fel ca orice femeie!

Tariq îi puse o mână pe braț și o trase după el pe poartă, cu un strigăt răstit spre mulțime. Deschise portiera unei mașini din apropiere și o împinse pe Victoria înăuntru cu atâta forță, încât tânăra căzu

efectiv pe fotoliul tapițat cu piele, scoțând un strigăt indignat. Degetele lui o strânseră de braț.

– Va trebui să ai încredere în cineva, o preveni el. E mai bine să faci cum îți spun eu.

Victoria își frecă brațul, nemulțumită că la atingerea lui bătăile inimii i se accelerară. Era el atrăgător, dar nu chiar atât de atrăgător!

– Îmi displace să fiu maltratată! se plânse ea.

Când privirile li se întâlniră, Tariq înălță din sprâncene. Victoria nu mai văzuse niciodată o asemenea culoare, verde-gălbuie, ca a irișilor lui. Îi aminteau de ochii unei pisici și nu era deloc sigură că-i plăceau pe un chip omenesc.

– Maltratată?

– Îmbrâncită!

Ochii lui Tariq se îngustară.

– Fată dragă, dar abia te-am atins...!

– Ei, nu mai spune! M-ai luat pe sus și m-ai aruncat în mașină – și nu-mi place deloc!

– Foarte bine, îmi prezint scuzele, spuse el calm. Deși cred că tu ești cea care încearcă să mă provoace. De ce, Victoria?

Într-adevăr – de ce? Nu-i putea spune că prezența lui o tulbura, o făcea să se simtă nesigură pe sine și

deloc în apele ei. Deși în mod normal era calmă din fire, simțea să i se zbârlea părul la fiecare remarcă de-a lui – și nu înțelegea de ce.

– Îți accept scuzele, spuse ea.

Tariq se așeză la volan, privind-o printre gene.

– Semeni mai mult cu tatăl tău decât mă așteptasem, spuse el. Ești drăguță, dar la fel de impulsivă. Nu te-ai gândit că, atâta timp cât te afli aici, ai putea fi în pericol?

Victoria clătină din cap.

– Am venit fiindcă așa a vrut tatăl meu. Am primit o scrisoare de la el – dar cred că ăsta e secretul meu...

Tariq îi atinse obrazul cu blândețe, întorcându-i capul cu fața spre el. În mod surprinzător, Victoria nu găsi deloc gestul dezagreabil. Dimpotrivă, degetele lui erau ferme, răcoroase și familiare pe obrazul ei.

– Poți avea încredere în mine, Victoria, spuse el din nou. Nu te grăbi să iei vreo hotărâre în privința șantierului. Îmi promiți? Ar fi mare păcat să i se întâmple ceva tocmai fiicei tatălui tău. Ar trebui ca prima ta

vizită aici să fie cât mai plăcută. Ia-o încet și, dacă ai vreo îndoială – orice fel de îndoială – spune-mi mie. De acord?

Instinctul o îndemna să-i acorde cea mai deplină încredere dar, când era vorba despre Tariq, Victoria nu se mai baza pe propria ei judecată. Avea senzația că o aștepta ceva minunat, care însă ar fi putut la fel de ușor să devină dezastruos. Adevărul era că nimeni nu o afectase vreodată în felul acela și nu era sigură că-i plăcea senzația.

– Tatăl meu nu mi-ar fi scris dacă nu mă considera în stare să mă descurc singură, spuse ea. Nu sunt o proastă, domnule Tariq!

– Nu, domnișoară Lyle, sunt sigur că nu ești. Dar în țara asta există multe lucruri pe care unei femei îi e greu să le facă de una singură, dacă nu chiar imposibil, și vei avea nevoie de ajutor, vrând-nevrând.

– De ajutorul dumitale?

Tariq dădu din cap

– De ajutorul meu. Ce-a avut de spus tatăl dumitale în scrisoarea pe care ți-a trimis-o?

Victoria se foi pe loc, stânjenită.

– Ți-am spus că e secret...

Începu să-și tragă un fir desprins al fustei, sperând că nu și-o rupsese iremediabil.

– Nu știu nimic despre dumneata, adăugă ea. De ce mi-ai inspira încredere?

– Dar despre tatăl dumitale ce știi?

Cu asta îi închise gura. Ce știa ea despre propriul ei tată? Cam tot atâta cât știa despre arheologie și despre dezgroparea vechilor civilizații. Un zero mare cât toate zilele? Iar dacă acest Tariq lucra pentru guvern, așa cum spunea, atunci poate că era demn de încrederea ei.

– Și dumneata ești arheolog? îl întrebă ea, prudentă.

– Da.

– Ai lucrat la Sakkara?

Îi așteptă gestul afirmativ din cap – slab, abia perceptibil.

– De-acolo s-au dezgropat unele lucruri destul de valoroase, nu-i așa?

– Câteva.

– Tatăl meu era îngrijorat pentru că unele dintre obiecte au dispărut. Mi-a spus să fiu atentă la un om numit Torquil Fletcher. Și a

adăugat să nu permit scoaterea nici unui obiect de pe șantier fără aprobarea mea personală.

Mâinile lui Tariq se încleștară pe volan atât de strâns încât falangele i se albiră.

– Ți-a spus și de ce îl suspecta pe acest Torquil Fletcher? întrebă el.

Răsuci cheia de contact și porni încet mașina, dar Victoria putu simți încordarea cu care îi aștepta răspunsul.

Își amintea cât de emoționată fusese la lectura scrisorii pe care i-o dăduseră avocații.

– E un hoț de aur! anunță ea, pe un ton dramatic. Nu e cu nimic mai presus decât jefuitorii de morminte din vechime, numai că ei, săracii, sufereau blestemul faraonilor și mureau întotdeauna în condiții misterioase. Omului ăstuia pare să nu i se întâmple niciodată nimic!

Tariq râse.

– Așa ți-a spus tatăl dumitale?

– Nu tocmai, dar a sugerat-o destul de clar. Părea să-l urască îngrozitor de mult. Ca să-ți spun adevărul, m-am întrebat dacă nu cumva fusese ceva

personal între ei. Mama mea spune mereu că tata putea fi cumplit de ranchiunos, dar mi-e greu să știu...

Se întrerupse.

– Nu se prea plăceau, încheie ea, cam brusc.

– Torquil Fletcher nu e un hoț, domnișoară Lyle. Îl cunosc bine și te pot asigura de asta. Dacă au dispărut lucruri, trebuie să cauți făptașul în altă parte. Ești sigură că tatăl dumitale îl suspecta cu adevărat pe Fletcher?

Victoria dădu din cap cu convingere.

– Mi-a spus că altcineva n-ar fi putut să fie. Cu toți ceilalți din echipă mai lucrase și înainte. Domnul Fletcher nu lucra pentru el, tocmai... nu știu ce funcție avea...

– Reprezenta guvernul egiptean.

– Chiar așa? Ce ciudat... Asta faci și dumneata, nu?

– Uneori. Despre ultima excavație a tatălui dumitale s-a vorbit foarte mult.

O privi, zâmbindu-i, iar Victoria începu să-și spună că, la urma urmei, ochii lui atât de ciudați erau totuși destul de atrăgători.

– Dar nu trebuie să-ți mai faci griji – mă ai pe mine pentru asta! Nu-ți rămâne decât să te distrezi și să admiri minunile Egiptului, așa cum și-a dorit tatăl dumitale.

Victoria respiră ușurată. Fusese îngrijorată în legătură cu ceea ce avea de făcut la Sakkara și era mai mult decât bucuroasă să-și lase problemele în seama omului de lângă ea.

– Am atâtea de învățat, spuse ea. Totuși, mi se pare cam egoist să ți le las pe toate pe cap. Ce-ai să faci?

Tariq ridică din umeri.

– Voi merge cu dumneata la Sakkara.

În glas i se simțea o notă aspră, dând de înțeles că nu putea fi contrazis prea ușor.

– Mă voi ține scai de dumneata, Victoria Lyle, ca să mă asigur că nu vei fi folosită în nici o escrocherie, cu sau fără consimțământul dumitale, și voi întări securitatea astfel încât nici un șoarece să nu iasă de pe șantier fără știrea mea.

– Dar ce legătură pot să am eu cu escrocheriile?! protestă Victoria.

– Asta, draga mea, încă mai trebuie să i se dovedească guvernului egiptean.

Conducea cu îndemânare prin traficul amețitor de pe străzi, claxonând cu fiecare ocazie, ca și cum egiptenii n-ar fi putut suporta liniștea.

– Ești deosebit de credincioasă, Victoria, de-ai început prin a vizita Copacul Fecioarei, când sunt atâtea altele de văzut? întrebă el, ironic.

– Credeam că pot merge singură fără nici o problemă, răspunse Victoria. Probabil trebuie să-ți mulțumesc că m-ai salvat de copiii de-acolo.

– Nu-mi fac decât datoria, spuse el, simplu.

Deci, așa o considera? Nu o ființă omenească, ci doar o simplă datorie? Ideea n-o încânta deloc. Nu conta, desigur, nu însemna nimic, oricine prefera să fie respectat ca persoană, iar Victoria nu făcea excepție. Tariq era doar un om care-și făcea datoria și, în continuare, așa avea să-l considere.

– Ai trecut cu taxiul pe la obelisc? întrebă el, cu un licăr amuzat în ochi.

– Nu. Care obelisc?

– Din Heliopolis, suburbia unde ne aflăm, cum o numeau grecii. Este orașul arhaic On, sediu al astronomiei și al matematicii, unde se înălța cel mai

vechi obelisc din lume, construit în cinstea zeului-soare Ra. Locul unde s-a aflat universitatea e marcat printr-un alt obelisc.

– Ra era cel mai mare dintre toți zeii?

– În Heliopolis, da. Acolo era considerat zeul creațiunii. Mai exista și un alt curent de gândire, la Memphis, capitala Egiptului unit. Acolo, zeul creațiunii și cel mai important dintre toți era Ptah.

– La Memphis... repetă Victoria, cu emoție. Nu e în apropiere de Sakkara, unde se află situl arheologic al tatălui meu?

Tariq dădu din cap.

– Sakkara este necropola de la Memphis. Resturile orașului se află pe malul estic al fluviului. Sakkara e pe malul vestic, unde erau trimiși morții să se odihnească, în țara soarelui-apune. Uneori, cei răposați erau numiți „apuseni" – o idee salutară, nu ți se pare...?

Victoria râse.

– Abia aștept să ajung la Sakkara și să văd totul cu ochii mei!

Tariq îi zâmbi.

– Nici în zilele noastre, spuse el, viața de-acolo nu s-a prea schimbat. Sau moartea. Chiar și acum, orașul

Cairo are propria lui necropolă. Vom trece pe lângă ea în drum spre hotel. Nu diferă decât prin faptul că se află în estul orașului. Vezi, acolo, colinele golașe din Mokattam?

– Mie mi se pare că arată mai degrabă ca niște cariere, comentă ea.

– Au fost. Acolo erau carierele de unde s-a luat piatră pentru piramidele de la Gizeh.

Victoria era uimită. Versanții abrupți ai colinelor arătau de parcă piatra ar fi fost smulsă de-acolo nu mai demult decât ieri.

– Ei bine, continuă Tariq, între blocurile alea de apartamente de-acolo și coline se întinde orașul morților. Nu e un cimitir obișnuit, ci conține străzi cu case numerotate, ca orice altă localitate. Majoritatea familiilor au acolo câte o casă normală, cu bucătărie și așa mai departe, și două camere alăturate, cu o deschizătură alungită în podea. Sub pardoseala unei camere zac membrii de sex bărbătesc ai familiei, iar în cealaltă cameră, femeile. Adeseori, când familia e musulmană, coptă – creștină, adică – sau evreiască, în casă se ține un praznic de patruzeci de zile după deces, vestigiu al perioadei necesare pentru a mumi-

fica un cadavru înainte de înmormântare, în Egiptul faraonilor. Egiptenii au fost întotdeauna în relații foarte strânse cu morții.

Necropola se afla la un nivel mai coborât decât cel al șoselei, iar nisipul deșertului înainta din nou pe străzile înguste, spre praful maroniu-deschis care se vedea pretutindeni. Pe străzi patrulau paznici, făcând ca localitatea să pară însuflețită, iar în unele prăvălioare se vindeau chiar și ceaiuri și alte articole necesare familiilor îndoliate.

– Îmi închipui că nu jefuiește nimeni morții, presupuse Victoria, întrebându-se de ce erau necesari paznicii.

– De ce nu? replică Tariq. Tâlharii nu fac nici o deosebire între vii și morți. Majoritatea oamenilor își îngroapă morții în lințolii rupte, ca să nu fie furate. Nu folosesc sicrie, ci doar transportă trupurile neînsuflețite în lăzi de lemn, astfel încât morții rămân expuși jefuitorilor de morminte, la fel ca pe vremuri.

– Ce sinistru! comentă Victoria.

– Într-adevăr. Cei superstițioși afirmă că în fiecare noapte pe străzile de-aici umblă sute de stafii, și nu se apropie de metropolă după ce de pe cer a dispărut

ochiul soarelui care-i apără. Dar în timpul zilei, la toate marile praznice de peste an, e plin de rude în vizită la cei care nu mai „miros aerul“ și nu mai îmbracă haine noi.

Victoria îl privi cu o expresie ciudată. Începea să se simtă mai destinsă în compania lui. Nu fu îngrijorată nici chiar când mașina încetini.

– Mă gândeam că poate ți-ar plăcea să vezi citadela lui Saladin, spuse Tariq.

– A lui Saladin? Același Saladin din cruciada regelui Richard Inimă de Leu? Ce căuta aici? Crezusem că a trăit în Țara Sfântă. Și, de fapt, nu era kurd?

Tariq păru impresionat de ultima întrebare.

– Da, era kurd, confirmă el, și n-a stat aici multă vreme, dar a construit citadela. Trebuie neapărat să vizitezi moscheea, la un moment dat.

– Ești foarte mândru de Cairo, nu-i așa? întrebă ea. Cred că-l cunoști ca pe propriul buzunar.

– M-am născut aici, îi explică Tariq. Mama mea a murit când aveam doar două săptămâni, lăsându-l pe tata să se descurce cu mine și cu cariera lui de ofițer în armată. Familia mea adoptivă e egipteană. Ți-am satisfăcut curiozitatea?

Victoria trecu peste nervozitatea întrebării din final.

– Sunt oameni plăcuți, remarcă ea. Cred că mă voi simți foarte bine aici.

– Spune-mi asta peste-o lună, i-o întoarse Tariq. Te afli aici ca să te întâlnești cu oamenii care au lucrat cu tatăl tău. Ei nu te vor accepta prea ușor – pe tine, o amatoare care ține în mână băierile pungii. Știi asta, nu-i așa?

Gura Victoriei se arcui într-un zâmbet impertinent.

– De ce să-mi fac griji? Sau te-ai răzgândit și n-ai să mă mai aperi de ei?

– Să știi că nu-i de glumă! replică el tăios. Se prea poate să mă urăști pentru ceea ce va trebui să fac în viitor.

Ochii i se opriră un moment spre fața ei.

– Și ar fi păcat, adăugă el. Ești prea drăguță ca să-i convină vreunui bărbat să se certe multă vreme cu tine.

– S-ar putea să te miri când vei vedea ce ușor învăț din mers. Nu numai înfățișarea e de mine, crede-mă! Și-n plus, ești în avantaj. Îmi cunoști numele!

– Pe moment, numele meu nu ți-ar plăcea prea mult, răspunse el. Va trebui să te mulțumești cu faptul că m-ai cunoscut la umbra sicomorului. În Egipt,

sicomorul a fost și este un simbol tradițional al romantismului, chiar și acum trei mii de ani: *Un sicomor frumoasei domnițe îi cânta...*

Ei, poftim, acum se apucase să flirteze cu ea! Victoria își strânse buzele, privindu-l încruntată.

– *„Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină,*
Iar ramul și tulpina ca de opal lucesc.
La umbra-mi răcoroasă vino și te hodină,
Și inima-ți viseze în placul ei ceresc“, cită el încet.

– Ce drăguț, comentă Victoria.

Îi plăcea poezia și își dorea să-l fi cunoscut pe Tariq în alte împrejurări, când n-ar fi contat dacă flirta și ea. Dar nu trebuia să uite că era un profesionist la datorie și trebuia s-o suporte indiferent ce părere avea despre ea, la fel cum și Victoria trebuia să-l suporte pe el.

– N-am venit în Egipt pentru romantisme, nici ca să visez, spuse ea. A trecut mult timp de când Copacul Fecioarei nu mai face umbră răcoroasă. Poate că aici e toată diferența.

Lucirea din ochii lui era de nepătruns.

– S-ar putea ca într-o zi să aflăm, se mulțumi el să răspundă.

Capitolul 2

Camera Victoriei se afla la parterul hotelului, astfel încât chiar în dreptul balconului începea grădina cu mese multicolore, puse pe iarbă, pentru ca oamenii să poată mânca în aer liber. Victoria ieși pe balcon, sperând să-l vadă pe Tariq înainte de a o vedea el pe ea. Se puteau observa multe, urmărind oamenii când nu știau că erau priviți, sau cel puțin așa îi spunea adesea o prietenă a ei. Dar Tariq nu se zărea nicăieri, iar Victoria avu un moment de panică la gândul că plecase, lăsând-o să se descurce singură.

– Ești gata pentru masă, domnișoară Lyle?

Strânse în mâini balustrada balconului, reproșându-și prostia de a se fi tulburat așa fără nici un motiv.

– Nu eram sigură că iei prânzul aici, răspunse ea. Găsește-ți o masă, ies și eu peste vreo zece minute.

– Zece minute? Fii serioasă, domnișoară Lyle, cât îți ia ca să închizi ușa și să vii aici? o întrebă el zâmbind. Va dura chiar mai puțin, dacă escaladezi balustrada balconului.

Distanța nu era mare, dar Victoria se temuse toată viața de înălțimi, astfel încât chiar și o încercare atât de ușoară era peste puterile ei.

– Prefer să fiu mai convențională și să folosesc ușa, spuse ea.

Tariq o privi cu o expresie batjocoritoare.

– Ești o persoană convențională, Victoria Lyle?

– N-am avut niciodată ocazia să fiu altfel, recunoscu ea. Dar tu?

Ridică din umeri.

– Greu de spus... Ceea ce e convențional în Egipt poate fi neconvențional în țara unde ai crescut tu. De exemplu, independența față de bărbați a femeilor de-acolo este considerată foarte neconvențională aici.

– Ai fi preferat să am un frate cu care să tratezi? îl întrebă ea, mai curioasă ca oricând.

Buzele lui tresăriră.

– S-ar putea să fi fost mai simplu...

Apoi se uită la ceas.

– Chiar dacă ție nu ți-e foame, mie mi-este, așa că propun să continuăm discuția asta interesantă în timpul mesei.

Dacă stătea să se gândească, și ei îi era foame. Și, în fond, ar fi fost distractiv să ia masa cu Tariq. Dintr-o dată foarte grăbită, își luă poșeta și alergă pe culoar spre intrarea în hotel.

Tariq o aștepta.

– Arăți superb în rochia asta! comentă el, punându-i o mână sub cot și conducând-o spre masa pregătită deja pentru prânz.

– Complimentele intră în atribuțiile tale profesionale?

– Nu, le fac din plăcere.

– Atunci, ai putea lua masa cu mine, chiar dacă n-aș fi cine sunt?

– Posibil.

– Cred că ai prefera ca femeile să nu se arate în public, să stea la locul lor și să fie supuse. Asta-i o atitudine foarte egipteană!

Neluându-i în seamă tonul tăios, Tariq îi zâmbi.

– Așa intenționezi să te comporți la Sakkara? Într-adevăr, ar fi mai ușor dacă mi-ai urma sfaturile fără să te întinzi la discuții.

Victoria se cam înroși la față.

– A, nu sunt deloc egipteană! exclamă ea.

– Nu, dar omul cât trăiește învață.

Tariq îi ținu scaunul, ajutând-o să se așeze și aranjând umbrarul deasupra.

– Ți-am comandat șiș-kebap și un vin egiptean care cred c-o să-ți placă, iar la sfârșit o cafea. Îți convine?

Victoria nu știa ce era șiș-kebapul și nu era obișnuită să bea cu regularitate vin la masă, dar dădu din cap.

După ce chelnerul plecă, Tariq făcu un gest spre farfuria ei, zâmbindu-i:

– *Itfaddalou*! Poftă bună!

Șiș-kebapul era delicios. Consta din bucățele de carne de miel la frigare și o tocătură numită *kufta*, cu cartofi pai și sos de iaurt.

La un moment dat, Tariq se ridică, iar Victoria tresări, dându-și seama că tăcerea se prelungise prea mult. Dar Tariq nu se uita la ea, ci spre cine-

va care se apropia din spatele ei. Întorcându-se, Victoria văzu că era o femeie tânără, scundă, mai mult elegantă decât drăguță, cu ochi mari și negri.

– Ei, Tariq, te bucuri că mă vezi, *n'est-ce pas*?

Accentul francez dădea o muzicalitate fermecătoare vocii ei altminteri destul de aspre, nepotrivită cu curbele feminine și delicate ale trupului.

– Nu mă așteptai?

– Mai devreme sau mai târziu... răspunse el. Credeam că ești prea ocupată la Sakkara ca să mai ai timp pentru o călătorie până la Cairo.

– Când știam că a venit domnișoara Lyle?

Franțuzoaica își lăsă capul pe spate, râzând încet.

– Am venit imediat, evident, de cum am știut că tatăl ei a însărcinat-o cu finanțele noastre. Vreau să am și eu un cuvând de spus!

Tariq înălță o sprânceană în direcția Victoriei.

– Domnișoara Lyle nu-ți va contesta autoritatea pe șantier. Nu se pricepe la egiptologie și nici nu se preface informată.

– Înțeleg... murmură franțuzoaica, expirând gânditoare. Presupun că dumneaei este domnișoara Lyle? Nu prea seamănă cu tatăl ei.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

– Doamne, cât am ținut la tatăl dumitale! A fost un om extraordinar!

Victoria luă o expresie gravă.

– Eu nu l-am cunoscut foarte bine, mărturisi ea.

– Ce posibilități ai fi avut? ridică din umeri franțuzoaica. Nu era fericit în căsnicie și din cauza asta evita Anglia. În străinătate avea mai multe... compensații, înțelegi? Eu sunt Juliette Mercer, asistenta regretatului dumitale tată. Bine ai venit în Egipt!

– Mulțumesc, răspunse Victoria.

– Sperasem să te întâlnesc înainte, continuă Juliette, dintr-o suflare. Voiam să fiu sigură că înțelegi situația de la Sakkara înainte de a ajunge acolo. Este cam... complicată, înțelegi?

Victoria se rezemă de spătar.

– Mă tem că am terminat masa, domnișoară Mercer, spuse ea, dar poate doriți să beți o cafea cu noi...?

– *Doamnă* Mercer, o corectă Juliette. Tariq stă și el la cafea?

– Da, răspunse Tariq, fără să privească spre Victoria.

– Dar... dădu Juliette să protesteze.

Victoria roși, știind că urma să spună o minciună sfruntată.

– Tariq a luat masa cu mine la invitația mea.

Ochii lui Tariq se întoarseră către ea. Semănau nu atât cu ai unei pisici, cât cu ai unei păsări de pradă.

– Deci așa a fost? întrebă el ironic.

Victoria se strădui să-l ignore.

– Ce doreați să-mi spuneți, doamnă Mercer? o întrebă ea pe franțuzoaică.

– Juliette. Mai bine numește-mă Juliette. Am fost prietenă atât de bună cu tatăl tău, încât sunt sigură că și noi vom fi prietene. Dar mi-e atât de dificil să-ți vorbesc deschis, *chérie*, în prezența lui Tariq... El nu s-a prea înțeles cu tatăl tău.Ți-a spus?

– Mi-a spus că au avut unele probleme, recunoscu Victoria.

Juliette își dădu ochii peste cap.

– Așa le-a numit? Tariq, *mon cher*, Victoria e o femeie de lume, nu? Ar fi înțeles.

Făcu un gest nepăsător, revenind spre Victoria.

– Tatăl tău nu avea deloc încredere în Tariq – dar deloc! accentuă ea, dramatic. Mai întâi au fost furturile – ți-a spus despre ele? – și-apoi, mai era și renumele... Tatăl tău a fost un mare arheolog, o celebritate în domeniu, or, cine a auzit vreodată de...

– Nu din cauza asta ne-am certat, Juliette.

– Nu, nu, știu. Dar credea că ai avut o legătură cu furturile care se comiteau...

– Deși au continuat și după plecarea mea?

– Era bolnav, *chéri*. Nu i s-a spus că mai dispăruseră și alte articole. Se considera că ar fi fost imprudent să afle.

Un moment, ochii i se îngustară.

– Te întorci la Sakkara?

– Da, se întoarce, interveni Victoria. Mă va ajuta să conduc activitățile – ca reprezentant al guvernului, bineînțeles.

Juliette păru preocupată.

– Dacă dorești să știi totul despre ce se întâmplă, treaba ta, dar nu e bine ca guvernul egiptean să știe prea exact cât te costă expediția. Și-așa se vor face destule valuri ca să-ți elibereze autorizația. Ăsta-i unul

dintre lucrurile despre care voiam să-ți vorbesc. Ar fi mai comod să scoatem autorizația pe numele meu, ce părere ai?

Victoria privi deznădăjduită spre Tariq, dar acesta nu făcu decât să tacă, în ochi cu un interes moderat.

– Mă voi consulta, spuse Victoria în cele din urmă.

– Bine, o lăudă Juliette. Și voi sta la cafeaua aia, în fond. Îmi place neagră și foarte fierbinte, dacă ești amabilă. Ce program ai după masă?

– Vreau să văd piramidele, se oferi Victoria, privind spre enormele monumente cu forme geometrice care dominau hotelul.

– E foarte bine să le vezi cât ești aici. Vei avea multe de învățat. Dar nu sunt din aceeași perioadă cu mormântul lui Kha-sekhem. El făcea parte din A Doua Dinastie, în Perioada Arhaică. Piramidele aparțin Vechiului Regat.*

---

* Afirmație proprie teoriilor acceptate în anul 1975, când a fost scris romanul. Conform celor mai recente expertize efectuate la sfârșitul secolului XX, marile piramide și Sfinxul prezintă urme ale ultimei glaciațiuni, indicând o vechime mai mare de zece mii de ani, cu mult anterioară oricăror civilizații omenești. – Vezi Graham Hancock, „Amprentele zeilor", Aldo-Press 2000. (n.tr.)

Victoria se strădui să afișeze o expresie inteligentă. Numele Kha-sekhem îi spunea ceva – fusese cumva ocupantul mormântului excavat de tatăl ei?

– Mormântul lui Kha-sekhem a fost necunoscut până vara trecută, când l-a găsit George, continuă Juliette. Știam despre Kha-sekhem, desigur, datorită statuilor și stelelor lui găsite la Hierakonpolis.

– Înțeleg, spuse Victoria. A fost un om important?

Tariq făcu un gest expresiv cu mâinile, dar atenția Victoriei fu atrasă de strigătul surprins al Juliettei.

– E posibil să nu știi nimic despre munca tatălui tău? Chiar nimic?

– N-am susținut că aș ști, răspunse Victoria iritată.

Juliette o privi lung, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– *C'est incroyable!* Cineva care nu are habar de nimic, să controleze finanțele întregii expediții! E clar că George Lyle înnebunise, dacă i-a trecut așa ceva prin minte. Să ne dea pe toți pe mâna unei *imbécile*, numai fiindcă întâmplător este fiica lui!

– Nu ești prea politicoasă, remarcă sec Tariq. Și-n plus, Victoria știe unele lucruri. Știe că Saladin era kurd.

– Ei, Saladin...! aruncă Juliette cu dispreț.

– Unii oameni găsesc mai interesante cruciadele decât pe Faraonii din Egiptul Antic, continuă Tariq.

– Dar nici despre cruciade nu știu nimic, precizează sincer Victoria. Întâmplător, am citit că Saladin era kurd, într-o carte despre Richard Inimă-de-Leu – cel mai nesuferit personaj al istoriei. A fost un soț jalnic, iar bietul John a trebuit să mențină ordinea în țară, în lipsa lui, și de-atunci toate oalele în capul lui s-au spart.

Spre nemulțumirea ei, Tariq izbucni în râs.

– Atâta despre propaganda cu Robin Hood, Magna Carta și legenda Regelui Rău!

Apoi se opri din râs.

– Și-i reproșezi lui Richard că i-a fost un soț atât de rău unei singure femei? De ce nu-l critici pe Saladin, care a avut un harem întreg?

Victoria îi aruncă o privire elocventă.

– El, cel puțin, a fost bărbat! Îndrăznesc să spun că soțiile lui au fost mult mai fericite decât sărmana Berengaria!

În ochii lui Tariq se citea amuzamentul.

– Eterna mentalitate feminină! Bietul Richard...!

Juliette se încruntă.

– Eu am o mare admirație pentru Richard, spuse ea. Era renumit pentru firea lui cavalerească și romantică. Dar acest lucru e firesc, din moment ce în realitate era francez!

După ce chelnerul îi aduse cafeaua, continuă:

– Și-acum, gata cu Saladin! Avem lucruri mai importante de discutat! Victoria... te pot numi Victoria, sper?... e important să-ți faci o idee despre ceea ce se întâmplă la Sakkara. După moartea tatălui tău nu s-a mai lucrat aproape deloc. N-au existat bani pentru plata muncitorilor și, cu excepția lui Jim Kerr și a mea, toată echipa a plecat. Așa cum stăm acum, nu putem termina excavațiile, dar asta e problema ta. Și eu aș fi plecat, dacă nu mă consideram datoare față de memoria lui George să-i ajut fiica. Însă trebuie să știm dacă mergem înainte sau nu.

Sorbi din cafea, cu o strâmbătură.

– Și cred că nu. Jim și cu mine nu putem face minuni, ca să ne descurcăm singuri.

– Voi fi și eu acolo, interveni Tariq, tărăgănat.

Victoria avu o senzație caldă de ușurare. Dacă el era acolo, totul avea să fie bine.

– Și vom găsi muncitori, cu siguranță, nu? adăugă ea.

– Niciodată! exclamă Juliette. Doar nu-i vei permite lui Tariq să lucreze în interiorul mormântului? Tatăl tău n-ar fi permis așa ceva nici în ruptul capului!

Victoria aruncă o privire descumpănită spre Tariq.

– Va trebui să hotărăsc singură, aminti ea. Conflictele tatălui meu nu mă privesc. Și-n plus, Tariq are autorizație de la guvern să se afle pe șantier.

Juliette scoase un sunet iritat cu buzele.

– Chiar așa? Cum i-ai convins să aibă încredere în tine?

Apoi se întoarse spre Victoria, oftând.

– Ce bine era dacă ajungeam la tine mai devreme... Te-aș fi prevenit să nu te încurci cu el. Dacă vine la Sakkara, ai să regreți. Ceea ce s-a întâmplat între el și tatăl tău a fost îngrozitor. Eu, una, am fost de părere că George ar fi trebuit să cheme poliția.

– Și eu am fost de aceeași părere, spuse Tariq pe neașteptate. Ar fi fost mai bine pentru toată lumea.

Se întinse, căscând.

– Ți-ai terminat cafeaua, Juliette? E timpul ca Victoria și cu mine să pornim spre piramide.

Juliette se ridică brusc.

– Acum vă las. Ne vedem mâine la Sakkara, Victoria. Faci o mare prostie dacă-l aduci pe omul ăsta cu tine, dar dacă nu vrei să-mi urmezi sfatul...

– Nu ești tocmai o martoră obiectivă, sublinie Tariq. Las-o pe Victoria să hotărască singură.

Franțuzoaica se înroși neplăcut.

– Credeam că ești destul de gentleman ca să nu-mi amintești despre un lucru pe care prefer să-l uit. Aș vrea să reții că l-am ales pe George...

– N-ai avut de ales, Juliette, o întrerupse calm Tariq. Și nici eu nu m-am prefăcut vreodată că aș fi gentleman.

Capul Juliettei se întoarse scurt spre Victoria.

– I-ai spus...?

– Încă nu. În fond, George a fost tatăl ei. Întoarce-te la Sakkara, Juliette, și vezi-ți de treburile

tale. Dacă vrei să ai o ocupație, tu și Jim Kerr vă puteți gândi cum să salvați expediția de la un dezastru total.

Juliette îl privi cu ostilitate.

– Jim e un prost! Habar n-are ce să facă mai departe. Frumoasă pereche va face cu Victoria!

Încruntat, Tariq răspunse răstit:

– Victoria se va descurca foarte bine. Spune-i lui Jim să n-o obstrucționeze. N-are nevoie de sfaturile lui. Datoria lui și a ta e să terminați săpăturile cât mai repede și mai bine posibil. Faceți bine și nu uitați!

Fără să mai spună nimic, Juliette se răsuci pe călcâie și plecă, legănându-și amplu brațele pe lângă trup. Avea o siluetă tipic franțuzească, îndesată și compactă, cu picioare cam scurte, astfel încât pașii ei indignați arătau mai degrabă caraghioși decât demni, cum intenționase.

– Ce-a fost asta? întrebă Victoria.

– Pe șantierele arheologice apar adesea conflicte de personalitate, îi explică Tariq, așezându-se la loc. Iar când în combinație intră și sexul, rezultatul poate fi de-a dreptul exploziv. Cu Juliette nu știi niciodată, e când arheolog, când femeie.

Victoria se uită în altă parte. Oare și Tariq se simțise atras de tânăra franțuzoaică? În privința tatălui ei, lucrurile erau destul de clare.

– Bărbații dau întotdeauna vina pe femei, murmură ea. Nu se poate să nu aibă și ei o parte din răspundere.

Tariq păru amuzat din nou, spre marea ei nemulțumire.

– Adevărat, dar în majoritatea cazurilor noi nu ne încurcăm emoțional cu ele. De exemplu, pe tine prefer să te consider doar o colegă.

– Scutește-mă cu comentariile personale! replică tăios Victoria. Cred că Juliette a avut dreptate în privința ta: nu ești deloc un gentleman!

– Nici dacă aș fi nu i-ar plăcea, comentă el blajin. Mă preferă așa cum sunt.

– Dar e măritată, protestă Victoria. Unde este soțul ei?

Tariq o privi amuzat.

– Soțul ei a fost concediat de mult. Un timp, Juliette s-a gândit să se mărite cu tatăl tău, dar el greu se lăsa prins într-o asemenea capcană...

– N-ar fi putut. Era încă însurat cu mama mea.

– Și ea nu voia să se recăsătorească? întrebă Tariq, înălțând sprâncenele.

Victoria clătină din cap.

– N-aș crede. Nu-i plăcea deloc viața conjugală și în nici un caz cu un bărbat ca tatăl meu. Îi place lumea familiară pe care o cunoaște, iar tatăl meu era tocmai opusul.

– Iar tu pe care părinte îl moștenești?

Până în ziua aceea, Victoria nu-și pusese problema, dar Sicomorul Fecioarei îi oferise singur răspunsul la întrebare. Avea aceeași pasiune cu a tatălui ei pentru tot ceea ce era necunoscut, misterios, exotic...

– N-am fost plecată din Anglia destul timp ca să-mi dau seama, răspunse ea.

– Mă rog, piramidele te vor ajuta să tragi o concluzie. Diseară, la lumina lunii, am să te întreb din nou.

– Nu ies cu bărbați străini după ce se întunecă, replică Victoria.

– Nici chiar sub ochiul protector al Sfinxului?

Capitolul 3

– Tariq, Juliette are dreptate. N-am nici cea mai vagă idee cum să procedez cu excavațiile. Nu înțeleg de ce a crezut tatăl meu că m-aș pricepe.

– Mă ai pe mine, îi aminti el.

Da, și mult îi mai folosea, când nici măcar nu știa dacă era demn de încredere sau nu.

– Oare...? De unde să știu eu? Și ce fac dacă apare Torquil Fletcher?

– Cu Fletcher nu ai de ce să-ți faci griji, Victoria. Este adevărat că s-a certat cu tatăl tău, dar a fost o problemă personală, fără legătură cu munca.

Victoria oftă.

– O femeie? întrebă ea.

– O femeie...

Oftă din nou.

– Trebuia să-mi dau seama. Niciodată nu m-am așteptat ca tatăl meu...

– Abia îl cunoșteai. Câți ani ai, Victoria?

– Douăzeci și trei.

O vârstă suficient de coaptă ca să nu mai fie șocată de asemenea probleme.

– Dar tu? îl întrebă Victoria, nedorind să rămână mai prejos.

– Treizeci și patru. Însă nu numai anii contează. Pe lângă o fată inocentă ca tine, eu sunt un om bătrân.

– Nu fi chiar așa de sigur, replică ea. Dacă m-ai cunoaște mai bine, s-ar putea să ai unele surprize!

– Nu zău? comentă Tariq, amuzat.

Ajunseră la poarta principală a hotelului, iar atenția Victoriei fu atrasă de agitația de la poalele pantei care urca spre complexul de la Gizeh.

– Bine ați venit în Egipt, *madame*! Bun-venit, bun-venit! Vreți să mergeți cu cămila mea? Sau doar să vă fotografiați? Cea mai cuminte cămilă! Vă rog,

madame, poftiți încoace. O vedere frumoasă cu Sfinxul! Nu vreți pe cămilă? Atunci să vă găsesc un măgăruș? Dar, *madame*, eu am o trăsurică așa frumoasă...

– De ce sunt atât de insistenți? îl întrebă Victoria pe Tariq, care părea amuzat de ofertele ce-i asaltau din toate părțile. Din când în când, le spunea câte ceva în arabă, iar oamenii râdeau și plecau, spre marea ușurare a Victoriei.

– Așa își câștigă existența, răspunse el, cuprinzând-o pe după umeri. În lumea de azi, dacă nu știi carte, nu prea ai ce face.

La poalele colinei, Tariq cumpără bilete de la casă și le vârî în buzunar, conducând-o pe Victoria spre cea mai mare piramidă dintre toate, cea a lui Cheops, o construcție de proporții magnifice care domina totul în jur.

– Nu mi-am imaginat că e atât de mare! murmură Victoria. Este imensă...!

Tariq zâmbi.

– Nu ești prima care o spune. S-au făcut tot felul de calcule privind dimensiunile ei. Se spune că la bază ar încăpea Camerele Parlamentului și Catedrala

St. Paul, sau catedralele din Florența, Milano și San Pietro din Roma, și tot ar mai rămâne loc pentru Westminster Abbey.

Victoria îl apucă de braț, nedorind să plece fără a fi văzut și interiorul.

– Te rog, hai să intrăm! insistă ea.

În continuare, Victoria avea să-și amintească întotdeauna prima ei vizită în piramida lui Cheops ca pe marele punct de răscruce al vieții sale. Totul se întâmplase pe nepregătite, fără a-și da seama ce i se întâmpla. Dintr-o dată, devenise conștientă de o nouă personalitate, căreia îi dăduse naștere, împotriva voinței ei, omul de lângă ea. Un om pe care nu era sigură că-l plăcea, necum să-l mai și iubească, dar care deja devenise pentru Victoria mai important decât oricare altă persoană pe care o cunoscuse vreodată. Și nici măcar nu-i știa numele.

Tariq o urma prin galerii, mai relaxat. Se rezemă de sarcofagul de piatră din Camera Regelui, cu brațele încrucișate pe piept, privind-o cum circula emoționată prin jur.

– Tariq, spuse ea în cele din urmă, în legătură cu plecarea de mâine, la Sakkara... Se vor aștepta să aduc banii cu mine?

Tariq clătină din cap.

– Mai întâi trebuie să fie rezolvată problema cu licența. Dacă ai bani la tine, cred că Juliette și Jim Kerr se vor bucura să-și primească salariile la zi, dar eu nu mi-aș face griji prea mari cu asta.

Dintr-o dată, Victoria se simți neputincioasă.

– Juliette a avut dreptate. Tatăl meu trebuie să fi fost nebun ca să-mi lase pe mână un asemenea proiect.

– Te gândești să fugi înapoi în Anglia?

Așa era, nu putea să nege. Anglia însemna o stare comodă de siguranță, unde n-avea să se mai gândească niciodată la Egipt... și la Tariq.

– S-ar putea...

– Ar fi păcat. Cred că e mai bine să rămâi aici, Victoria, până aflăm adevărul despre furturile astea și exonerăm numele tatălui tău...

– Dar nu l-a acuzat nimeni!

– În ceea ce privește guvernul egiptean, e la fel de suspect ca toți ceilalți. Se prea poate ca tu să fi venit aici ca să termini treaba începută de el.

– Așa crezi?

– Nu cred nimic. Sunt plătit ca să aflu faptele, oricare ar fi acelea. Presupun că nu știi nimic, dar există toate șansele să mă conduci la cineva care știe.

– Vrei să mă folosești ca momeală? întrebă Victoria, sperând ca din voce să nu i se simtă teama.

– Nu vei păți nimic. S-ar putea chiar să-ți placă. De mult n-am mai dormit într-un cort în deșert. Ce-ți poți dori mai mult decât atât?...

– Vreau să mă întorc la hotel, răspunse ea. Cred că afară s-a întunecat.

Tariq o apucă de mână.

– Dacă așa e, vei vedea Sfinxul la lumina lunii, așa cum ți-am promis.

– Nu cred că vreau să-l văd.

Când ieșiră, înfiorându-se puțin în răcoarea serii, Victoria exclamă:

– O, privește! Încă nu s-a întunecat complet. Ce apus de soare frumos!

– Minunat, îi dădu dreptate Tariq, fără prea mult interes.

– Ai putea măcar de formă să te uiți într-acolo, îi reproșă ea.

– Îl văd reflectat în ochii tăi. Iar dacă te apropii, *ya habibi*, am să-l văd și mai bine.

Victoria nu avea intenția să se supună, dar mâinile lui o cuprinseră cu putere, și îi cotropi buzele cu ale lui, cald, iscoditor, până când Victoria își aruncă brațele pe după gâtul lui, începând să-l sărute la rândul ei. Tariq dădu s-o îndepărteze, dar până la urmă o strânse și mai tare, apăsându-i gura cu a lui, iar Victoria uită tot și de toate, în nevoia imperioasă de a-i răspunde...

– Tariq, nu!

Capul lui Tariq se ridică.

– Mă tem că ai pierdut asfințitul.

– L-am pierdut...?

Victoria întoarse capul, privind spre cerul de la apus, încă înroșit de soarele care tocmai dispăruse sub linia orizontului.

– Până și mama mea recunoaște că nu există nimic mai frumos decât un apus de soare în deșert, spuse ea.

Nu era nevoie să converseze, dar altfel cum ar fi putut reveni la realitate?

– Vor mai fi și altele, o asigură Tariq.

Victoria dădu din cap.

– N-ai de ce să-ți faci griji, spuse ea. N-a fost chiar cel mai important moment din viața mea. Nu e nevoie să-ți prezinți scuzele.

Fără nici un regret vizibil, Tariq ridică din umeri.

– Nu-mi prezint scuzele pentru că te-am sărutat, Victoria Lyle. Îmi pare rău numai pentru momentul pe care l-am ales.

Adevărul era că nu părea deloc să regrete.

– Deci, n-ai nici o problemă, așa e? A fost plăcut, dar n-a însemnat nimic pentru nici unul dintre noi, *habibi*. Nici măcar nu te plac prea mult!

– Atunci, n-ar trebui să mă numești „iubițel", observă el. Unui bărbat trebuie să-i spui *habipi* – *habibi* se adresează strict păsărilor!

– N-am să-ți spun niciodată habipi! replică ea. N-am de gând să-ți deprind relele năravuri. Aș prefera să pleci și să mă lași în pace!

– Serios?

– Puțin îmi pasă ce faci!

Victoria îi văzu dinții lucind albi în întuneric, când îi răspunse:

– Nu ești nici pe departe atât de sofisticată pe cât te crezi, iubito. Și e păcat, fiindcă nu-s obișnuit să rezist ispitelor și am de gând să rezolv problema asta cu Sakkara de la început și până la sfârșit!

– Nu te opresc.

– Ai putea să mă oprești, dacă te-ai strădui. Asta mă îngrijorează cel mai tare.

În seara aceea, Victoria văzu o nouă față a lui Tariq. Era fascinată de familia stranie în casa căreia o invitase, și mai ales de femeia scundă și îndesată pe care i-o prezentă ca fiind mama lui adoptivă. Stătea așezată pe jos, cu picioarele strânse sub trup și roza-riul legănându-se în mâna slabă, vorbind cu unii și alții dintre cei adunați în jur. Victoria presupunea că unii dintre invitați erau doar prieteni, nu rude, căci nici chiar o familie arabă n-ar fi putut să fie atât de numeroasă și de diversificată ca vârste și coloratii.

– Bine ai venit la Masr! o întâmpină bătrâna pe Victoria, într-o engleză cu accent arăbesc, folosind numele colocvial atribuit atât orașului Cairo, cât și Egiptului, cu un licăr atent în ochii ei verzi. Victoria Lyle... îi repetă ea numele. Am auzit multe despre tatăl dumitale, de la Tariq, dar nimic despre dumneata. Victoria e un nume de regină, cum e și Kliopatra, nu-i așa? Mai bine te-ar fi chemat ca pe ea, căci era mult mai frumoasă decât regina Angliei, socot. Tariq a făcut foarte bine că te-a adus aici!

Victoria se așeză alături pe podea, dorindu-și ca membrele ei să fi fost mai antrenate pentru o asemenea poziție.

– Tariq vine des aici? întrebă, sperând s-o mai aducă și pe ea. Îi plăcea mult mama lui adoptivă.

– Îmi este fiu, *mashallah*!

După cum avea să descopere Victoria, *mashallah* era un tic verbal al gazdei, pentru a alunga ghinionul dinspre cei dragi la care se referea.

– Vreți să spuneți că și-a petrecut toată copilăria cu dumneavoastră?

– Numai vacanțele mari, când se întorcea de la școala din Anglia pe care i-a ales-o tatăl lui. Dar acum

e aici tot timpul, ceea ce ne bucură peste măsură. E un băiat foarte bun, mai ales cu noi, femeile, și... și îl iubim nespus la rândul nostru!

Râse ușor, răgușit.

– Dar ești prima fată pe care o aduce aici, în vizită la mine. Știai asta?

Victoria roși.

– Abia azi-dimineață ne-am cunoscut.

– *Alallah*! Lasă totul în seama lui Dumnezeu! Era timpul ca Tariq să-și găsească o fată de treabă. Au mai fost și altele, dar nu-l înțelegeau, nu voiau decât să profite de pe urma lui. Ești diferită de ele, Victoria?

– Nu știu... recunoscu ea. Tariq și cu mine suntem prieteni, nimic mai mult.

Bătrâna dădu din cap, mulțumită.

– Tatăl tău i-a făcut ceva rău lui Tariq, spuse ea încet. Tu va trebui să fii altfel, dar dacă ești bună cu el, și el va fi bun cu tine. Cred că i-ar fi ușor să fie bun cu o fată drăguță ca tine, nu-i așa?

Jenată, Victoria nu știu ce să răspundă. Noroc că în acel moment Tariq veni și se așeză pe podea lângă ele.

– Ce ți-a spus Omm Beshir? o întrebă el, zâmbind. Ți-a dezvăluit toate secretele mele?

Mama lui vitregă îi puse o mână pe braț.

– Fata asta îmi place mult, îl felicită ea, încântată. Te va însoți mâine la Sakkara?

– Eu o voi însoți pe ea, precizează Tariq. Tatăl ei i-a lăsat în seamă finanțele expediției. Dar nu ai de ce să-ți faci griji, n-am s-o scap din ochi până nu rezolvăm toate vechile treburi.

Bătrâna se burzului:

– Și cealaltă n-o să fie și ea acolo?

– N-o va deranja pe Victoria. Juliette și cu mine ne-am înțeles întotdeauna și, în fond, până la urmă l-a preferat pe George.

Omm Beshir oftă adânc, desfăcându-și mâinile într-un gest deznădăjduit.

– Nu-mi închipui că aș înțelege obiceiurile voastre apusene! Dacă ar fi de-a noastră, am ști noi cum s-o tratăm pe una ca ea, dar am auzit că în țara ei nu se remarcă prin nimic. Nu mă mir că soțul ei nu vrea să mai audă de ea!

Tariq zâmbi.

– Ești nedreaptă. Ea a divorțat de el. Abia după aceea a început să se uite după alți bărbați.

Mama lui adoptivă își trase nasul, dezaprobator.

– Câți soți dorește să aibă?

Ridicând din umeri, Tariq răspunse:

– Susține că nu vrea să se mai lege cu lanțuri de un singur bărbat. Îi place să fie liberă și să nu dea socoteală nimănui. Vrea să-și croiască drum în lume prin puterile ei proprii.

Omm Beshir era șocată și indignată de o asemenea idee.

– Ce fel de libertate mai e și asta? întrebă ea. La ce bun să faci o muncă de bărbat? Sunt eu mai puțin liberă pentru că soțul meu își trăiește viața lui și eu pe-a mea, servindu-l pe el și pe copiii mei și trăind așa cum se cuvine pentru o femeie?

Tariq păru amuzat.

– Nimeni n-ar îndrăzni să nege că ești fericită cu viața ta, dar în zilele noastre unele femei vor să trăiască altfel.

Se întoarse spre Victoria.

– Tu ce ai de spus? o întrebă.

Victoria nu se așteptase la întrebare.

– Mă bucur să fiu femeie și atât, răspunse ea, simplu.

Omm Beshir îi dădu un ghiont binevoitor în coaste.

– Se vede limpede că te bucuri să fii femeie astăzi, *yâ bént*, dar ce va fi mâine, când toți te vor aștepta să hotărăști pentru ei?

– Nu vor aștepta deloc așa ceva! se grăbi Victoria să nege. Doar știu că habar n-am de aceste lucruri. Și, oricum, Tariq va fi acolo, adăugă ea, complet demoralizată.

– Și vei face tot ce-ți spune el? o tachină Omm Beshir.

Dându-și seama că se amuzau pe seama ei, fără răutate, Victoria izbucni și ea în râs.

– S-ar putea, spuse ea, fudulă. Depinde ce-mi spune să fac – și ce vor și ceilalți!

Cineva o atinse pe mână și, ridicând privirea, văzu un băiețel care-i adusese o tavă cu pahare.

– *Itfaddal*! spuse el sfios.

Victoria privi cu dezgust lichidul uleios, cu aspect exotic, din pahare. Un miros greţos de dulce îi asaltă nările şi clătină din cap cu tărie.

– Nu, mulţumesc.

Tariq luă un pahar şi i-l puse în mână.

– E considerat foarte nepoliticos să refuzi ceva ce ţi se oferă, îi şopti el la ureche. Trebuie s-o bei, fie şi numai pentru că s-au deranjat să ţi-o pregătească.

– Dar ce este? întrebă la fel de încet Victoria. Dacă vomit, tu vei fi de vină!

– Să nu-ndrăzneşti! E o băutură preparată din pere acre – are un gust cu care recunosc că nu m-am obişnuit nici eu. Cea mai sigură metodă e să te ţii de nas şi să înghiţi – uite-aşa!

Şi, luând un pahar de pe tavă, îşi turnă conţinutul pe gât.

Dar Victoria nu reuşi să-l imite şi încă mai învârtea paharul în mâini, când Omm Beshir îi chemă pe toţi la masă.

Urmă o cină ciudată. Se servi mei fiert, numit cuş-cuş, frunze de varză umplute cu orez condimentat, şi o raţă friptă, pusă la loc de cinste în mijlocul mesei. Abia pe la jumătatea cinei, Victoria îşi dădu seama că era singura femeie care mânca, toţi ceilalţi din jur fiind bărbaţi.

– Mamei tale adoptive nu-i e foame? îl întrebă ea pe Tariq, profitând de un hohot general de râs care-i acoperea cuvintele.

– S-ar jena să mănânce de față cu niște bărbați pe care nu-i cunoaște bine. Toți vecinii au venit să te vadă, de cum au auzit că te-am adus, iar pe unii nu-i cunoaște aproape deloc. Când eram mic, își aminti el încântat, dacă soțul ei aducea în casă un bărbat străin, se ascundea după perdea, dar de-atunci a trăit mult la Cairo și a devenit foarte modernă și sofisticată.

Victoria râse.

– E o scumpă! comentă ea, cu căldură.

Ochii lui aurii o priviră ronic.

– Cam asta a spus și ea despre tine. Poți s-o iei ca pe un compliment, pentru că rareori iese din casă și aproape niciodată nu se întâlnește cu persoane din afara familiei. Omm Beshir e o vulpe bătrână!

Și, spre surprinderea ei, Victoria constată că era încântată de compliment și dorea ca mama adoptivă a lui Tariq s-o placă – o dorea cam de mult, de foarte mult timp, nu-și mai dorise vreun lucru.

Capitolul 4

Aproape ajunseseră la Sakkara, iar Tariq nu-i spusese nimic despre mormântul descoperit de tatăl ei. Victoria se întreba dacă nu cumva ea era de vină. Stătuse lângă el țeapănă, răspunzând monosilabic, dar nu voia să-și recunoască teama și nervozitatea care-o făceau să-și simtă limba ca pe un cocoloș de lut uscat în gură.

– Va fi totul bine, spuse el, din senin. Nu-i voi lăsa să te mănânce – cel puțin, nu din prima zi.

Victoria tresări, apoi reuși să zâmbească.

– Știu că va fi bine. Dacă tatăl meu mă credea în stare să fac față, înseamnă că sunt datoare să mă

străduiesc, nu? Și-n plus, știu c-am să mă pot descurca atâta vreme cât nu apare Torquil Fletcher. Toată dimineața mi-am repetat-o încontinuu.

Privi pe fereastră, adăugând:

– Știu că ți-e prieten, dar trebuie să recunoști că a creat probleme. Toată lumea o spune!

– Eu n-am spus-o, îi aminti Tariq. Sunt de acord că echipa a început să se destrame cam prin perioada conflictului dintre el și tatăl tău, dar asta n-a fost decât o coincidență. S-a întâmplat când tatăl tău începuse să suspecteze că unele dintre cele mai valoroase obiecte pe care le găsise dispăruseră. A preferat să dea vina pe Fletcher, deși știa că nu făcuse așa ceva. Din păcate, era atât de furios încât nu-i mai păsa că-l împroșca pe nedrept cu noroi.

– S-au certat pentru Juliette? întrebă Victoria.

– Într-un fel...

– Tatăl meu... ținea la ea?

– Îi plăcea s-o aibă prin apropiere. Nu trebuie să-l învinuiești dacă o găsea atrăgătoare. I-a căzut în brațe ca o pară mălăiață și era absolut încântat de tot ceea ce spunea sau făcea ea.

– Până când Torquil Fletcher a dat totul peste cap?

– Nu și-a dat seama cât de serioase erau sentimentele lui George pentru ea – altfel, ar fi lăsat-o în pace. Așa stând lucrurile, a încercat să se distreze și el, iar Juliette n-a rămas complet indiferentă față de avansurile lui.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet acru.

– Cred că-i plăcea să aibă doi admiratori. Numai că George a aflat, ceea ce era inevitabil, și a ieșit un tămbălău de s-a auzit până la Cape Town.

– A fost o cruzime, fu Victoria de părere. Tatăl meu nu mai era tânăr și, într-un fel, fusese respins și de soția lui. Nu cred că-l simpatizez prea mult pe acest Torquil Fletcher.

– Cred că nu a ținut seama de viața personală a tatălui tău, comentă sec Tariq. Juliette îi stătea la dispoziție – pentru el altceva nu conta.

– Probabil... încuviință ea cu dezaprobare. Totuși, tatăl meu avea alte motive ca să-i displacă Fletcher. Chiar el mi-a spus.

– Nu tocmai, o contrazise Tariq. În mod normal, George nu era un om îngust la minte și ar fi trecut

foarte ușor peste celelalte, dacă nu l-ar fi zădărât problema cu Juliette. De asemenea, Fletcher a contestat opiniile Juliettei într-un articol de specialitate, iar ea nu-l va ierta prea curând pentru asta!

Pe Victoria n-o preocupa atât stânjeneala tinerei franțuzoaice, cât sentimentele tatălui ei.

– Ce anume s-a întâmplat? întrebă ea, intrigată.

– Tatăl tău și Juliette trăseseră concluzia că mormântul era al faraonului Kha-sekhem, pentru că găsiseră în poarta de la intrare o statuie a lui. Fletcher nu era de aceeași părere. În trecut nu s-au găsit decât foarte puține statui și stele de-ale lui Kha-sekhem, și numai în sud, mereu cu coroana albă a Egiptului Superior, fără coroana roșie a regatului deltei, din nord. Când Fletcher a arătat asta într-un articol, Juliette s-a făcut foc și pară, iar tatăl tău l-a alungat de pe șantier.

– Și avea dreptate?

– Cred că da.

– Atunci, cum explici prezența statuii lui Kha-sekhem în mormânt?

– N-o explic în nici un fel. Nu vom ști nimic sigur până nu se continuă excavațiile și se pun în ordine

toate descoperirile. Pe moment, oamenii încă se mai contrazic cu privire la data probabilă a celor mai multe dintre obiecte. Din capul locului a fost o operațiune destul de dezorganizată. Să nu te-aștepți să se bucure când vei începe să le arăți bățul, Victoria. Nici Juliette și nici Jim Kerr n-o să se supună cu plăcere unei amatoare.

– Dar vei fi și tu acolo, îi aminti ea, încercând să pară mai puțin neliniștită decât de simțea.

– Nici asta n-o să-i încânte.

Simțind-o că se încorda, Tariq își puse mâna pe a ei, într-un contact scurt, încurajator, care-i făcu bătăile inimii să se accelereze.

– Nu se pot descotorosi de mine fără aprobarea ta, spuse el. Iar dacă vrei să plec, va trebui să vorbești cu autoritățile egiptene, pentru a le convinge să mă retragă de pe șantier. Deci, se pare că până una-alta trebuie să mă suporți – vrei, nu vrei.

Era un gând liniștitor, dar Victoria prefera să nu insiste asupra lui, dacă voia să-l convingă pe Tariq că între ei nu exista decât o relație strict profesională.

Vârând mâna în buzunar, Tariq scoase câțiva scarabei albaștri, întinzându-i spre ea.

– Vreau să ți-i dăruiesc, spuse el. Un talisman care să te apere când eu nu sunt prin apropiere. Reprezintă gândacul de bălegar sacru al zeului-soare Ra...

– Cel despre care vorbeai ieri, la Heliopolis?

– Unde ne-am cunoscut... confirmă el, cu un surâs ușor.

Victoria examină cu atenție micii scarabei.

– Dar aceștia nu sunt vechi, nu-i așa? exclamă ea.

– Nu, sunt făcuți mai mult ca suveniruri pentru turiști. Ăsta, însă, e vechi, spuse Tariq, alegând un cărăbuș gri dintre frații lui mai strălucitori. Chiar eu l-am găsit. Are pe burtă niște însemne interesante.

I-l puse în palmă, închizându-i degetele peste el.

– A fost prima mea descoperire. Păstrează-l cu grijă, ca simbol al încrederii pe care o ai în mine. Căci ai încredere în mine, nu-i așa?

– Știi bine că am! Dar nu vrei să-l păstrezi? De ce nu e într-un muzeu?

– Au deja prea mulți, așa că mi s-a permis să-l păstrez. Dacă te temi să nu-l pierzi, poți să-l porți la gât, pe un șnur.

– Așa voi face, îi promise ea, încântată. Descântecul are efect și pe întuneric?

– N-am încercat niciodată. Dacă afli, să-mi spui și mie.

– S-ar putea să nu aflu...

– Vei afla! o asigură el. Vei ști dacă te simți în siguranță, la fel ca în timpul zilei!

Victoria zâmbi.

– De tine nu mă tem nici ziua, nici noaptea.

– Da, dar nu numai cu mine vei avea de-a face...

Chipul lui Tariq se înăspri, mușchiul obrazului încordându-i-se.

– Aș fi preferat să te temi numai de mine, draga mea. M-aș fi simțit mult mai liniștit dacă așa era.

Din excavația propriu-zisă nu se vedea decât o moviliță de nisip. Coborând din mașină, Victoria se uită spre deschizătura practicată în partea laterală a mormântului. Era cam dezamăgită și-și simți inima bătând neplăcut de tare când își dădu seama că Tariq n-o așteptase, ducând mașina spre un grup de corturi din pânză albă care se înălțau nu departe de situl arheologic.

Un bărbat nebărbierit, cu părul lățos plin de nisip, se apropie călare pe un măgar, după care se opri în loc privind-o lung, mult timp.

– Dumneata trebuie să fii Victoria Lyle, spuse el. Eu sunt Jim Kerr. Te-a adus cineva aici, sau te-ai materializat din deșert, ca o fata morgana?

– Am venit cu Tariq, răspunse Victoria.

– S-a întors, va să zică? Juliette nu va fi deloc încântată – sau poate s-or fi împăcat?

Victoria înălță din sprâncene, imitând expresia arogantă a lui Tariq.

– De unde să știu eu?

Apoi se întoarse spre intrarea în mastaba.

– Se poate intra acolo? întrebă ea.

– Cine să te oprească? Aduc o lanternă și te însoțesc, dacă vrei. Dar să știi că mie nu trebuie să-mi dovedești nimic. Mă doare-n cot dacă-ți iei sau nu în serios răspunderile. Numai pe Juliette o interesează, iar prima ei impresie a fost atât de proastă încât îți va fi greu s-o convingi că ai habar de egiptologie.

– Nici nu intenționez. Nu mă prefac că aș ști ceva – nici chiar ca s-o bucur pe Juliette.

– Mă rog, atâta vreme cât curg banii, o să te ierte. Mult mai puține șanse sunt s-o ierte pe fiica lui George Lyle pentru că s-a dovedit a fi o rară fru-

musețe. Urmează-mi sfatul și nu te apropia de Torquil Fletcher, când e prin preajmă. Acum nimic nu-i mai împiedică să fie împreună.

– Noroc că nu-i aici...

– Ba este, dacă te-a adus Tariq. Nu s-a prezentat? Tariq este Torquil Fletcher!

Un moment, Victoria crezu că avea să leșine. Se așeză repede pe o grămadă de pietre și nisip, înainte de a i se tăia picioarele sub trup.

– Nu mi-a spus cum îl cheamă – numai Tariq...

– Majoritatea oamenilor îl numesc așa, recunoscu Jim Kerr. Sucita aia de mamă vitregă a lui i-a pus numele Tariq când era mic, pentru că nu putea să pronunțe „Torquil".

– Nu e sucită deloc, îi luă Victoria apărarea. Mie îmi place.

– Auzi, auzi! comentă Jim. Da' ocupat a mai fost dacă te-a dus acolo...

Își scărpină barba, scuturând puțin nisip dintre firele nerase.

– Ți-a îndrugat o poveste frumoasă despre viața lui, nu-i așa? Fără supărare, fetițo, nu ești prima care-i

pică-n plasă. E un mare fustangiu – cum ți-ar fi spus și tatăl dumitale. Știa el ce știa. Mamă-Doamne, și ce le mai știa...!

Pentru Victoria asta nu era nici o consolare. Se simțea trădată și nici chiar scarabeul din buzunar nu reușea s-o liniștească. Avusese încredere în Tariq, și nu numai în privința afacerilor tatălui ei, iar acum era evident că lui puțin îi păsa, altfel ar fi pregătit-o, măcar, spunându-i numele său adevărat.

– De fapt, cred că nu vreau să intru chiar acum în mormânt, spuse ea. Prefer să mă duc acolo unde voi locui.

– Perfect, acceptă Jim. Te conduc.

Descălecă de pe măgar și bătu din palme, pentru a-l alunga alături de ceilalți.

– În ultima vreme, mare lucru nu s-a prea făcut, explică el. Juliette și cu mine am rămas ca să te așteptăm, dar pe oameni nu i-am putut convinge să stea pe loc, mai ales când guvernul ne suflă în ceafă.

– Tariq lucrează pentru guvern...

Jim clătină din cap.

– Altă poveste, draga mea. Ar fi mai bine ca licența tatălui dumitale să fie transferată pe numele Juliettei sau al meu, dacă nu cumva vrei să ți-o însușești?

– Va trebui să mă gândesc...

Dar nu prea avea la ce să se gândească, știind că nici un om cu mintea întreagă nu i-ar fi acordat o licență pentru a conduce o activitate despre care nu știa nimic. Nu-i mai rămânea decât să aibă încredere în Tariq – sau să plece înapoi în Anglia, recunoscându-se învinsă.

Aproape ajunseseră la grupul de corturi, când Jim spuse pe neașteptate:

– Ai primit banii numai cu condiția de a veni în Egipt, nu-i așa? Altfel, ce s-ar fi întâmplat cu ei?

– Dacă nu veneam, i-ar fi primit asistenta lui – cred că de Juliette este vorba – dar tata nu voia s-o împovăreze cu complicațiile financiare și detaliile administrative. Nu mi-a lăsat nimic cu titlu personal, și nici ei, dacă asta te interesează.

Jim zâmbi. Cu pletele și barba lui, nu prea arăta a om de știință, ci mai degrabă ca un hippie – și nu unul prea curat.

– Cred că eram doar curios, spuse el. Nu înseamnă că nu mă bucur c-ai venit!

Făcu un semn spre Juliette, care tocmai ieșise dintr-un cort.

– Auzi, unde-o instalăm pe șefa? S-o duc la vechiul cort al tatălui ei?

Juliette îi aruncă Victoriei o privire indiferentă.

– E cel mai mare, spuse ea alene. Nu te temi să stai singură, domnișoară Lyle? Cortul lui George e destul de departe de celelalte.

– Sunt sigur că mă voi simți foarte bine, murmură Victoria întorcându-se spre Tariq, care ieșise din cortul aflat în spatele celui al Juliettei. Cu condiția să fie cât mai departe de cortul domnului Fletcher, adăugă ea, cu subînțeles.

Tariq nu dădu nici un semn de vinovăție.

– Parcă ne tutuiam, comentă el.

Victoria îl privi cu ochi scăpărători de furie.

– Și ce nume ai prefera să folosesc? Cred că ar dura un timp până să mă obișnuiesc cu „Torquil“.

– Merge „Tariq“, replică el. Te conduc la cortul tatălui tău, adăugă, cam repezit, luând-o de braț.

Când Victoria încercă să se smulgă, o strânse și mai tare, silind-o să-l urmeze.

– Vreau să-ți vorbesc, îi șopti el la ureche.

– Ei bine, eu n-am nimic de discutat!

După ce se asigură că nu-i mai auzea nimeni, Victoria continuă:

– Cum îți permiți să-mi vorbești măcar? Ai fi putut să-mi spui că ești Torquil Fletcher, nu să mă lași să aflu de la unul ca Jim Kerr!

– Deci, nu-l placi... murmură Tariq. Mă întreb oare de ce...

– Nu te privește! se răsti ea.

– Credeam că ai mai multă încredere în mine.

Victoria simți un val de vinovăție inexplicabilă.

– Încă nu mi-am format nici o părere despre tine. Tariq, ce mă sfătuiești să fac?

– Nu s-a schimbat nimic, *yâ habibi*. Fie ai încredere în mine, fie nu ai.

– Trebuie să am, oftă ea. În rest, nu mai am în cine...

În clipa următoare, cufundată în gânduri cum era, se împiedică de o funie a cortului și căzu peste un

colac de frânghii, cu un țipăt care probabil se auzise până la Memphis. Ridicându-se în picioare, își examină pielea julită a palmelor, strâmbându-se când își scoase din carne o așchie de piatră.

– Lasă-mă să mă uit eu, îi ceru Tariq, pe un ton obosit.

– Nu!

– Nu fi proastă!

Apucând-o de mână, Tariq înjură printre dinți la vederea rănii.

– Trebuie să-ți pui un dezinfectant. Hai în cort și te tratez eu.

– Mă descurc perfect și singură.

Tariq nu se osteni să-i răspundă. Ținând-o strâns de braț, o împinse grăbit în cort, fără să-i ia în seamnă exclamațiile de plăcere când văzu frumusețea interiorului. Turnă într-un lighean apă dintr-un ulcior și adăugă cu dărnicie dezinfectant. Apoi, stând în spatele ei, îi împinse în lighean ambele mâini, cu palmele în jos.

– Trebuie să fii atât de brutal? îl întrebă Victoria.

Tariq zâmbi, cu fața aproape de a ei.

– Iartă-mă, dar ar fi fost mult mai rău dacă te răneai grav. A început să-ți treacă usturimea?

Victoria dădu din cap.

– Văd că te distrezi! îl acuză ea.

– E o scuză comodă ca să te mai țin puțin în brațe, replică batjocoritor Tariq; o întoarse cu fața spre el, sărutând-o pe obraz, după care îi dădu drumul, fără tragere de inimă. Ar fi trebuit să-ți spun cine sunt, recunoscu el. Nu-mi dau seama de ce am amânat. Cearta cu tatăl tău n-a avut nici un sens. Nu trebuia s-o lăsăm să ne strice așa prietenia, dar asta e. Totuși, aș vrea să știu cine i-a spus...

Se duse la ușa cortului cu ligheanul și vărsă apa cu dezinfectant pe nisip.

– Te las să te instalezi. În câteva minute îți aduc și valiza. E bine așa?

Victoria îi mulțumi, pe un ton mai rece decât intenționase.

Înainte de a ieși, Tariq se mai opri un moment în ușa cortului.

– Îți mulțumesc că nu ți-ai pierdut încrederea în mine, mai spuse el.

– Nu știu ce să fac, răspunse Victoria. Dar am încredere în Omm Beshir, iar ea a garantat pentru tine. Și-n plus, ți-am dat cuvântul meu de onoare, iar eu iau în serios lucrurile astea. Tu nu le iei?

– Învăț... murmură Tariq, revenind în cort. Victoria, n-am știut cât de strânsă era legătura dintre tatăl tău și Juliette. Aș dori să mă crezi.

Îl credea, dar gândul că și el trăise cu Juliette era totuși foarte dureros.

– Nu e nevoie să-mi dai amănunte, spuse ea.

Tariq ridică din umeri.

– Juliette n-a făcut-o din răutate, așa că toată vina a fost a mea. N-a însemnat mare lucru, pentru nici unul dintre noi. Pe tatăl tău, însă, nu l-am putut convinge de asta. Cel care i-a spus despre noi răsucise deja cuțitul în rană. N-a vrut să mă asculte. Tot repeta că nu voia decât să plec de pe șantier și să nu mă mai întorc niciodată.

– Poate că și altcineva voia să dispari de pe șantier, sugeră Victoria.

– Ei bine, acum m-am întors. Și, de data asta, nu vor mai scăpa de mine la fel de ușor.

– Vor fi prea ocupați încercând să scape de mine, oftă ea. Jim Kerr mi-a și sugerat să trec licența pe numele lui sau pe cel al Juliettei.

– Și o vei face?

Victoria clătină din cap.

– Nici nu știu ce-am să fac. Am adresa avocaților tatălui meu, din Cairo. Probabil le voi cere sfatul.

Ochii lui Tariq se îngustară.

– Jim ți-a spus de ce a rămas aici?

– Nu țin minte să-mi fi spus...

Victoria își strânse buzele, frământându-și mâinile rănite, ceea ce-i smulse o strâmbătură de durere.

– Tariq, lucrezi totuși pentru guvern, nu-i așa? Ce funcție ai?

– Lucrez în cadrul Departamentului Antichităților Egiptene.

– Nu mă minți?

– Nu, draga mea, nu te mint. În virtutea acestei funcții, am dreptul de a-ți cere să mă consulți înainte de a face ceva, orice, aici pe șantier. Aș dori să fiu convins că-mi vei cere părerea oricum...

– Am spus că așa voi face, murmură ea.

Totuși, Tariq continua să ezite.

– Între mine și Juliette nu mai e nimic, spuse el pe neașteptate. Orice-ai auzi de la alții – și, probabil, vei auzi.

– Tariq, nu are nici o importanță.

Tariq îi ridică fața cu un deget, obligând-o să-l privească în ochi.

– Sigur?

– Da.

Sprâncenele i se înălțară, făcându-l să semene mai mult decât oricând cu o pasăre de pradă.

– Ieri, ar fi trebuit să ghicesc că tu ești Torquil Fletcher, spuse Victoria. Cine-a mai auzit de un englez pe care să-l cheme Tariq? Cred că eram cu mințile complet împrăștiate.

– Sau n-ai vrut să crezi. N-ai vrut să placi un om pe care știai că tatăl tău îl urâse.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

– Poate că nu te plac. La asta nu te-ai gândit?

– Nu e nevoie, răspunse el, cu o lucire în ochi. Ai grijă de tine, Victoria, simt că în curând n-am să mai pot fără tine!

Și ieși din cort, fluierând.

Capitolul 5

Soarele răsărea ca un enorm glob roșu, schimbându-și culoarea atât de repede încât Victoria nu se mai îndura să-și ia ochii de la orizont, până când lumina deveni prea puternică. Deșertul își pierdea treptat misterioasa nuanță trandafirie, revenind la galbenul nisipului, iar miraculosul moment rămânea în urmă, topindu-se în tăcerea veșnică a sălbăticiei.

Victoria continua să stea așezată pe culmea dunei, când îl văzu pe Jim Kerr urcând spre ea.

Se gândi să plece înainte ca acesta s-o vadă și să înceapă o conversație, dar nu voia să pară nepoliticoasă. Antipatia inițială la adresa lui i se transformase în aversiune efectivă, când Jim începuse să-i vorbească, în ajun, despre atribuțiile lui pe șantier. O lua

de sus într-un stil insuportabil, făcând aluzii că ar trebui să-l avanseze într-o funcție superioară celei a Juliettei, fiindcă muncitorii lucrau mai bucuros pentru un bărbat decât pentru o femeie. Când Victoria îi răspunsese că era improbabil să continue în aceiași termeni, se bosumflase, acuzând-o că făcea favoritisme și, dacă nu se răzgândea curând, avea să-i schimbe curând părerea, cu conversații și complimente.

– Că doar așa face și Tariq, nu? o întrebase el, batjocoritor. Acum unde-i?

Dar Victoria nu știa. Nu-l mai văzuse de când plecase din cort, fluierând.

– 'Neața, Victoria.

– Bună dimineața, domnule Kerr.

Jim Kerr se așeză lângă ea, scărpinându-și barba.

– Zi-mi Jim, puștoaico. Nu-s eu omu' care să poarte pică, chiar dacă nu vrei tu să ai atâta minte să mă lași să conduc treburile pe-aici, ca să-ți fie și ție mai ușor. Te-ai hotărât ce vrei să faci?

Victoria se trase cu câteva palme mai încolo.

– Am câteva idei...

– Nu zău...?

Jim se mai scărpină puțin, vârându-și degetele printr-o ruptură a pulovărului.

– Trebuie să-l cos și pe-ăsta cândva. Cred că n-ai vrea să mi-l cârpești tu...?

– Într-adevăr, n-aș vrea.

Văzându-i expresia amărâtă, Victoria se mai îmbună.

– Mă supraestimezi. Pentru mine, a cârpi înseamnă să cos marginile una de alta și să sper c-o să țină.

– Așa, ca un rasol? Ei, tot un rasol ai să faci și din treaba asta, dacă nu te superi că-ți spun. În veci nu vei convinge oamenii să lucreze pentru Juliette, îi ține prea din scurt și nimeni nu înțelege unde țintește. Își știe meseria în materie de egiptologie, dar pentru femeia asta firea omenească e ca o carte închisă!

Victoria se trase și mai departe de el.

– Juliette are sarcinile ei. Tatăl meu nu voia s-o deranjeze cu problemele financiare. Dacă nu poate ține sub control excavațiile, n-are decât să spună.

Jim râse antipatic.

– Și-uite-așa, tot caimacul o să-l culeagă Torquil Fletcher! Tare i-ar mai fi plăcut lui taică-tău una ca asta!

– Nimeni nu va culege nici un caimac, nici Tariq și, cu siguranță, nici eu. Termenii testamentului sunt clari. Tatăl meu nu mi-a lăsat nici un ban, cu titlu personal.

– Dar ți-a conferit autoritatea în afacerile lui financiare, altfel n-ai fi acum aici.

– Așa cred. Și, da, cred că pot dicta cum se vor cheltui banii, în anumite limite. De-asta mă voi duce azi după-amiază la Cairo, ca să discut cu avocații. Cred că ar fi mai bine să le urmăm sfaturile. O singură zi mi-a fost de ajuns ca să mă conving că nu-s un geniu financiar.

– Și nu-i vei cere lui Fletcher să preia conducerea?

– Orice-ai crede, lucrează pentru guvern, nu pentru mine!

Jim îi puse o mână pe umăr.

– Și asta nu te deranjează cu nimic, Vicky?

– Victoria, îl corectă ea. De ce m-ar deranja? Eu am hotărât să mă duc la avocați și să le cer ajutorul. Cel puțin, ei știu câți piaștri intră într-o liră, care e rata de

schimb între lira engleză și cea egipteană, și așa mai departe. Dacă încerc eu să transform toate sumele, n-o să iasă decât o aiureală!

– Ai putea ruga pe cineva să-ți facă socotelile.

– Păi tocmai asta fac, declară ea cu convingere, ridicându-se în picioare. Mi s-a făcut foame. Cred că mă duc să-mi iau micul dejun.

– La tine-n cort? Nici chiar tatăl tău nu mânca de unul singur. De cele mai multe ori, o invita pe Juliette, mai ales la... ăă... micul dejun. Nu vrei să urmezi tradiția familiei?

– Nu. Aș fi mâncat cu voi aseară, dacă știam la ce oră luați masa. Abdul mi-a adus o tavă fiindcă așa-i plăcea tatălui meu, dar n-am să-mi fac un obicei din asta.

Jim se ridică și el.

– Păcat... Nu-i bine să te ții cu nasul pe sus față de inferiori. Nu peste mult o să ți se acrească de tine însăți. Deși până și asta-i de preferat decât să-i vezi pe Fletcher și Juliette cum se giugiulesc ca doi porumbei, cum au făcut aseară. N-ar strica să le facem puțină concurență, măcar așa au să ne ia și pe noi în seamă!

Victoria abia își stăpâni un fior, sperând că Jim avea să se spele pe mâini înainte de a se așeza la masă. Se întreba dacă umbla murdar de plăcere. Bărbierit și cu părul curat ar fi arătat destul de bine.

– Ce te-a determinat să lucrezi cu tatăl meu? îl întrebă ea.

– Am crezut că-mi lasă mână liberă, mai mult sau mai puțin. Amarnic m-am înșelat. Scuză-mi franțuzeasca, scumpo, da' nu era decât un constipat plin de sine. Nici pe jumate atât de grozav pe cât se credea.

– Ce te face să spui asta? continuă ea, în timp ce cobora panta, ocolind cu grijă un bolovan mare și rotund dislocat de undeva de mai sus. Nu ținea seama de opiniile tale atât de mult pe cât ți-ar fi convenit?

– Ce bine mă cunoști, domnișoară Lyle! se împăună Jim. De fapt, nu asculta pe nimeni, iar povestea asta nu mă deranja atât de mult ca altele. Îți vine să crezi? Dar, în fond, mie mi-a lipsit dintotdeauna ambiția. Sunt omul vieții simple – după cum vezi. Te ofensează, este? Și pe tatăl tău îl ofensa. Sau, mai bine zis, îi ofensa nările, cum zicea el.

– Și n-ai făcut nimic?

– De ce să fac? Ce, el a făcut ceva pentru mine? Ei, da' fiică-sa... asta-i altă mâncare de pește! Mai vrei să vezi interiorul mormântului? Ți-l arăt după micul dejun, dacă te interesează. Mai bine vino cu mine, sunt un ghid mai bun decât Juliette, fiindcă eu nu pornesc de la ideea că le știi deja pe toate. Știu că ai muri să-l ai pe scumpul nostru domn Fletcher ca ghid, dar întâmplător am aflat că pentru dimineața asta are alte planuri.

– Mulțumesc, răspunse Victoria, mi-ar face mare plăcere să văd mormântul.

Jim îi aruncă o privire scurtă, trăgându-se de barbă.

– Nu ești curioasă să știi ce face azi Fletcher?

– Nu în mod deosebit, spuse ea, cu un calm lăudabil.

– Atunci nu mai e nevoie să-ți spun că el și Juliette s-au dus să-și deșerte sacii cu povești la Alexandria. N-o să le ia prea mult până să le transpună în practică.

– Cred că asta nu e treaba noastră, nu găsești?

– Dacă zici tu... mormăi Jim.

Victoria găsi cortul comun, unde diverșii membri ai expediției mâncau și se recreau, și mai frumos decât cel pe care-l moștenise de la tatăl ei. Broderiile erau mai frumoase, iar caligrafia citatelor din Coran mai bine executată. Abdul, bucătarul -suffragi – era nespus de încântat.

– Foarte frumos cort acesta, îi dădu el dreptate. Cort mai frumos nu există în Deșertul Apusean!

Victoria chicoti.

– Dar în Deșertul Răsăritean?

– Pe malul răsăritean al Nilului este foarte puțin deșert. Eu nu știu de corturile de acolo. Eu am trăit la Sakkara toată viața mea. În Războiul Întâi Germano-Englez eram băiat de popotă la Regimentul Scoțian. Foarte buni oameni! Dar corturile lor nu erau atâta de frumoase ca acesta!

– Acolo ai învățat să servești la masă? îl întrebă Victoria.

– Da, *madame*. Eu învăț lucruri multe. Învăț limba engleză și bucătăritul englez. Lucruri multe. Vă servesc foarte bine, atâta cum am servit și pe tatăl dumneavoastră. Acum eu vă aduc micul dejun.

– Mulțumesc, îi zâmbi ea. Și de unde sunt toate corturile astea?

– Tatăl dumneavoastră le-a cumpărat când a venit mai întâi în Egipt. Asta era cu foarte mulți ani demult, continuă el, rânjind. Dumneavoastră erați fetiță foarte mică, *madame*, dar câteodată el vorbea despre dumneavoastră.

Nimeni nu mai veni la micul dejun, nici chiar Jim. Victoria mâncă singură, apoi ieși să-l caute. Îl găsi rezemat nonșalant într-un baston gros.

– Nu mănânci nimic la micul dejun? îl abordă ea.

– Niciodată. În perioada asta a anului, cina mă ține o zi întreagă. Ești gata pentru inspecție?

Jim era un ghid mult mai bun decât se așteptase Victoria. Intrarea în mastaba nu era deosebit de adâncă. Clădirea inițială avusese o formă dreptunghiulară, dar un colț i se surpase cu secole în urmă. Până acum nu fusese excavată decât curtea, iar nisipul stătea îngrămădit în deschizătură. Partea principală a mormântului, cu sarcofagul și trupul mumificat al faraonului din Dinastia a Doua, încă nu fusese degajată, iar obiectele găsite erau înregistrate meticulos și studiate de experți.

– Unde s-a găsit statuia lui Kha-sekhem? se interesă Victoria.

– Acolo, lângă intrare. Ăsta a fost unul dintre motivele de ceartă între George și Fletcher. George susținea că inscripția de pe statuie spunea că faraonul a venit în Egiptul Inferior ca ripostă contra unei invazii libiene, și a luat șapte mii de prizonieri. Dar Fletcher afirmă că n-a rămas pe loc timp destul ca să-și consolideze cuceririle...

– Fiindcă nu purta coroana roșie din Nord? încheie Victoria în locul lui, bucuroasă că-și putea arăta măcar o dată cunoștințele.

Jim țistui din limbă admirativ.

– Deci, tot știi și tu câte ceva! o felicită el.

– Cam asta-i suma cunoștințelor mele, mărturisi Victoria. Dar, cel puțin, știu că am multe de învățat.

Jim se apropie de ea.

– Ești destul de drăguță ca să nu conteze, Victoria. Ascultă, fetițo, eu am să mai stau aici, să deretic puțin, ca să-mi câștig pâinea. Crezi că ajungi cu bine singură înapoi în tabără?

Victoria regreta să-și întrerupă explorările, dar plecă fără o vorbă.

– Unde naiba ai fost? se răsti Tariq. De-o oră te caut peste tot. Aș vrea să-i lași vorbă lui Abdul ori de câte ori pleci – unde și pentru cât timp. În deșertul ăsta poți să te pierzi imediat, dacă umbli de una singură!

Victoriei nu-i venea să creadă.

– Cum să mă pierd? întrebă ea. Ajunge să mă uit în jur până văd Piramida în Trepte, sau chiar Piramida Îndoită, ca să știu unde mă aflu.

Tariq însă rămânea nervos.

– Vreau totuși să-i lași vorbă lui Abdul. Am auzit că azi după-amiază pleci la Cairo. Juliette a spus că iei mașina.

Victoria dădu din cap.

– Mă duc să-i consult pe avocații tatălui meu.

– Vrei să vin și eu cu tine? o întrebă Tariq, cu ochii îngustându-i-se.

Amintindu-și unde fusese plecat toată dimineața, Victoria deveni bățoasă.

– N-aș vrea s-o lipsesc pe Juliette de compania ta.

Tariq o răsuci brusc în loc, spre el.

– Și asta ce-ar vrea să însemne?

Buzele Victoriei se strânseră, dar refuză să-i dea satisfacția de a-i ghici gândurile.

– Dă-mi drumul! ceru ea cu severitate. Știi că nu suport să fiu maltratată.

Tariq o eliberă imediat, trecându-și o mână prin păr, cu nervozitate.

– Vrei să vin cu tine sau nu?

– Juliette...

– Juliette s-a dus la Alexandria singură!

– Iar eu vreau să mă duc la Cairo tot singură! N-am nevoie de martori la discuția cu avocații. Dacă vii cu mine, ar încerca să-ți obțină concedierea din Departament, pentru depășirea atribuțiilor.

Ochii aurii ai lui Tariq priviră drept în cei albaștri și sinceri ai Victoriei.

– Perfect, acceptă el. Ce-au spus despre mine?

Victoria ridică din umeri.

– Nu mare lucru. Dar ieri m-am chinuit îngrozitor până i-am convins că banii nu sunt decât pentru excavații, nu și pentru uzul personal al cuiva.

– Înțeleg... Ei, să ai grijă, Victoria. Mașina Juliettei poate fi o adevărată capcană mortală. În Egipt nu se fac teste de calitate automobilistică.

– Știu destul de bine să-mi port singură de grijă. N-ai de ce să-ți faci griji pentru mine.

– Uneori, spuse el, ești la fel de încăpățânată ca tatăl tău. Ai să treci și pe la Omm Beshir?

– Dacă tu crezi că ar vrea să mă vadă...

Ochii lui luciră în lumina soarelui.

– Poți să-i duci ceva de la mine!

Îi cuprinse bărbia în mână, atingându-i gura cu buzele.

– Părul ei e negru,

negru cum e noaptea,

negru cum e smoala...

...cită el încet, punctându-și fiecare vers cu câte o mângâiere blândă pe gura ei.

Buzele-i sunt roșii,

roșii cum e jaspul,

cum e-n pârg curmala.

Piepții ei cei gemeni,

Sunt fermecători...

– Tariq!

Mâinile lui îi dădură drumul, dar lumina din ochi continua s-o țină captivă.

– O, Victoria... murmură el, cu ușoară ironie.

– Ăsta era tot un vechi poem egiptean? îl întrebă înțepată.

– Felul în care un om își descrie iubita nu se schimbă. Mai ales când e iubirea vieții lui.

Victoria ridică spre el doi ochi surprinși.

– Va veni o vreme oare, când vei avea numai o singură iubită? replică ea sec.

Tariq îi urmări conturul buzelor cu degetul.

– Răspunsul la întrebarea asta va trebui să-l găsești singură, răspunse el.

Firma biroului de avocați era scrisă în engleză și arabă. Cu o încredere crescândă, Victoria urcă scara și intră în camera de recepție. Două tinere drăguțe care băteau scrisori la mașini cu caractere stranii, arăbești, ridicară privirile spre ea. Una se ridică în picioare, zâmbindu-i cu entuziasm.

– Da? întrebă ea, într-o engleză acceptabilă. Dumneavoastră sunteți domnișoara Lyle?

În câteva secunde, Victoria fu introdusă în cabinetul elegant de alături, unde se așeză în fața unui bărbat cu păr cenușiu, față și mai cenușie, ochi căzuți, obosiți, și un aer moleșit.

– Nu prea văd ce am putea să facem pentru dumneavoastră, domnișoară Lyle, spuse el, după ce discutară o vreme. Singura cale de ieșire din încurcătura asta ar fi să vă găsiți un soț potrivit, pe care autoritățile egiptene să-l aprobe ca director adecvat al șantierului.

Victoria reuși să râdă, deși fără nici un chef.

– Nu cred că vreau să mă mărit, spuse ea.

– Vă înțeleg, dar din punctul nostru de vedere este mare păcat. Înțelegeți dumneavoastră, continuă avocatul, țara noastră nu mai depinde de amatorii străini ca să-și dezgroape trecutul, oricât de entuziaști ar fi aceștia. Tatăl dumneavoastră nu a putut fi convins să accepte această realitate și era foarte nemulțumit de tot ceea ce încerca să facă Departamentul de Antichități ca să-l ajute. Ca o concesie, Departamentul a numit un englez să lucreze cu tatăl dumneavoastră...

– Torquil Fletcher?

Avocatul dădu din cap.

– Uneori uităm că nu e de-ai noștri, iar aranjamentul ar fi trebuit să dea rezultate foarte bune. Dar au apărut anumite dificultăți, iar George Lyle nu i-a

permis cu nici un chip să-și mai continue activitatea la Sakkara. Dacă tatăl dumneavoastră ar fi trăit, nu mai încape nici o îndoială că Departamentul i-ar fi retras autorizația. Astfel stând lucrurile, nu aveți absolut nici o șansă de a obține consimțământul celor din Departament pentru a continua, decât dacă domnul Fletcher are autoritate deplină asupra excavațiilor. Dar, și aici ajungem la punctul dureros, conform termenilor din testamentul tatălui dumneavoastră, el nu poate face asta decât în calitate de soț al dumneavoastră. Altfel, toți banii trebuie să-i revină doamnei Juliette Mercer.

– Dar tatăl meu își dorea mai mult decât orice ca excavațiile să continue! exclamă Victoria, după care ridică din umeri, cu un gest de neputință. Ce trebuie să fac?

Avocatul nu mai părea la fel de moleșit ca la început.

– O femeie frumoasă ca dumneavoastră va fi întotdeauna binevenită în Egipt. Dacă doriți să ne vizitați orașul, vă arăt cu plăcere tot ceea ce are de oferit. Veți pleca înapoi în Anglia cu amintiri de neuitat. Lăsați-ne pe noi să ne ocupăm singuri de trecutul nostru, doar

dacă nu cumva îl puteți face pe domnul Fletcher să convingă Departamentul să se răzgândească, ceea ce, sincer să fiu, nu-l văd în stare să facă. Și mai trebuie să țineți minte că tatăl dumneavoastră nu-l simpatiza, nici nu avea încredere în el, iar banii pe care-i va mânui domnul Fletcher sunt banii rămași moștenire de la el.

Victoria simți că se înroșea în obraji.

– S-ar putea ca, în acești termeni, Tariq să nu accepte banii tatălui meu.

Avocatul zâmbi, dezvăluindu-și dinții cu coroane de aur.

– Dacă-l poate convinge cineva s-o facă, nu mă îndoiesc că dumneavoastră sunteți aceea. Lui Tariq i-a fost întotdeauna greu să reziste unei femei drăguțe, iar dumneavoastră aveți avantajul că deja mastaba respectivă îl interesează foarte mult.

– Îi veți scrie, confirmându-i că proprietatea tatălui meu îi va fi pusă la dispoziție dacă poate obține de la Departament licența pentru continuarea săpăturilor?

Dinții de aur străluciră din nou.

– Vă dați seama că, dacă fac asta, dumneavoastră nu veți mai avea nici un drept asupra banilor?

Ochii obosiți, cu pleoape căzute, ai avocatului îi priviră câteva momente, îngânduraţi, pe ai ei.

– Dar cred că aceasta va fi o ușurare pentru dumneavoastră. Să sperăm că nu veți întâmpina obiecții nici din partea doamnei Mercer. S-ar putea să fie necesar s-o convingeți și pe ea, dar o puteți trimite oricând la mine. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră, e mai bine ca o femeie să aibă alături un bărbat care să se ocupe de afacerile ei. Să sperăm că nu veți mai avea nici un motiv de îngrijorare, doamnă Lyle, și că Torquil Fletcher vă va accepta soluția.

N-ar fi putut spera cu mai multă însuflețire decât o spera Victoria. Numai de n-ar fi trimis-o pachet înapoi în Anglia... Dar, cumva, Victoria nu credea că ar fi făcut asta – cel puțin nu imediat, nu înainte ca și ea să fi fost gata de plecare.

Capitolul 6

Victoria sorbi cu satisfacție din ceaiul de mentă. Se temuse că Omm Beshir i-ar fi pretins să bea iar din lichiorul de pere acre și credea că nici chiar politețea nu i-ar fi putut convinge stomacul să-l accepte.

– Ce faci de una singură în Cairo? o întrebă Omm Beshir, așezându-se mai comod pe covor.

– Am venit să-i vizitez pe avocații tatălui meu.

Omm Beshir o privi cu îngăduință.

– Când eu ies în oraș, îmi place să mă însoțească un membru de familie. La vârsta mea, trebuie să dovedesc că încă mai sunt o membră prețuită a familiei. De ce n-a venit și Tariq cu tine?

Victoria își dori să nu fi arătat chiar atât de jenată ori de câte ori era menționat numele lui Tariq.

– Am considrat că era mai bine să mă întâlnesc cu ei singură, explică ea.

Omm Beshir o privi neliniștită.

– Și Tariq știe? întrebă ea, cu o dezaprobare atât de vizibilă încât Victoriei îi fu greu să nu izbucnească în râs.

– Da, știe, răspunse ea. N-am venit fără știrea lui. El mi-a spus să vă vizitez și...

Trase adânc aer în piept.

– ...să vă îmbrățișez din partea lui. Ține foarte mult la dumneavoastră.

– Desigur, spuse Omm Beshir, părând mult mai încântată. Ar fi trebuit să știu că n-ai fi venit fără consimțământul lui, dar încă îmi mai fac griji pentru el ca o bătrână proastă. Tariq mi-e la fel de drag ca propriii mei fii și am știut, când te-a adus aici, că ești femeia care-i liniștește inima. Și m-am bucurat.

Victoria o privi cu ochi mari.

– Mai este și Juliette, spuse ea.

– Au existat multe Juliette, replică Omm Beshir. Ți-ai imaginat că n-ar fi fost, cu un bărbat ca Tariq? Dar femeile de acest gen nu au nici o legătură cu dumneata.

– Dar Juliette nu face parte din trecutul lui. Ea este acum și aici, obiectă Victoria.

Omm Beshir ridică din umeri, complet indiferentă față de un asemenea argument.

– Ei, și? Pentru Juliette el nu este decât o plăcere trecătoare, nimic mai mult. Va dori ea să-l servească, să-i stea alături la bine și la rău, să facă parte din viața lui? Va pune binele lui mai presus de al ei propriu? De ce ar conta ea mai mult decât dumneata? Poate că-și găsește o plăcere cu ea din când în când, dar ea nu va fi niciodată la fel de importantă pentru el ca dumneata. Tariq n-a fost iubit niciodată, numai de mine. Tatăl lui nu avea timp pentru el. A fost lăsat aici, cu noi, până a crescut destul de mare ca să plece la școală. După aceea i s-a permis să vină aici numai o dată pe an. În tot restul timpului, se ducea în case de vacanță, sau la rude care nu-l doreau. Era firesc să existe multe Juliette. De ce s-ar fi așteptat la mai mult din partea unei femei?

– Dar eu vreau să fiu singura femeie din viața lui! exclamă Victoria, distrusă.

– Atunci, pentru câtva timp, va trebui să-i accepți afecțiunea pentru Juliette, nu? replică Omm Beshir cu

voce blajină. Trebuie să-l faci să înțeleagă că pentru dumneata fericirea lui înseamnă mai mult decât a dumitale proprie. Nu va trece mult și va dori să te apere de alte femei, căci este un băiat bun, și te va ocroti ca pe ochii din cap. Iubirea îi este străină, *yá bént*. Va trebui să-l înveți că pentru dumneata el este suflarea vieții. Vei vedea că n-o să fie deloc nerecunoscător.

Victoria tăcu. Încerca să-și imagineze cum ar fi avut o conversație la fel de intimă cu mama ei, și știa că aceasta s-ar fi simțit la fel de stânjenită ca ea. Și totuși, n-o deranja acea femeie dolofană și ciudată, care-și vâra nasul în cele mai intime sentimente ale ei.

– Nu știți cum este gelozia, spuse ea cu voce tare. Nici eu n-am știut, înainte...

– *Alallah*! Lasă totul în seama lui Dumnezeu! zâmbi bătrâna. Și eu știu cum este să iubești un bărbat așa cum îl iubești dumneata. Datinile noastre sunt diferite de ale voastre, dar sentimentele rămân aceleași și orice femeie știe ce înseamnă să nu fie cea dintâi pentru bărbatul pe care-l iubește. Când m-am măritat cu soțul meu, abia dacă-l cunoșteam, dar el m-a făcut mai fericită decât crezusem vreodată că ar fi

cu putință. Dar, după doi ani, încă nu aveam copii și am început să mă tem. Soțul meu era bogat și chipeș și alte femei ar fi dorit să-i dăruiască ceea ce eu nu puteam. Toată lumea, inclusiv familia mea, ar fi înțeles dacă divorța de mine și se recăsătorea cu o femeie care să-i poată dărui fiii pe care și-i dorea. Mi-am spus că, după un timp, femeia devine un fel de străină în patul bărbatului, dar copiii continuă să facă parte din făptura lui. Ei îi aduc nemurirea. Și totuși, ce puteam face? Pentru noi divorțul este foarte ușor. E de ajuns ca bărbatul să-i spună nevestei de trei ori că au divorțat și căsătoria nu mai e valabilă.

A venit apoi ziua când i-am reproșat că nu venea mai des la mine, când am încercat să-l fac să mă ia în seamă. Dar, când a deschis gura să vorbească, m-am temut că avea să mă alunge. I-am spus că, dacă dorea, aș fi acceptat o altă soție în casă, mai degrabă decât să-l părăsesc.

A fost foarte înțelegător cu mine. Încă mai aveam timp să fac un copil și mi-a promis că n-avea să se grăbească, deși i se spusese deja despre o femeie care ar fi vrut să se mărite cu el. La început, am fost foarte necăjită că se gândise să se recăsătorească, dar cu tim-

pul am acceptat că și pentru mine era important să aibă copiii pe care și-i dorea atât de mult, așa că am fost din nou fericită.

Dar Dumnezeu e milostiv. A răspuns la rugăciunile mele și aproape imediat l-am conceput pe primul copil, fiul meu Beshir. Iar soțul meu și le-a alungat din minte pe celelalte femei, și de-atunci numai eu m-am mai bucurat de favorurile lui, deși nu sunt atât de frumoasă pe cât se zvonea că ar fi fost femeia aceea, și nici n-am fost vreodată.

Victoria își controlă cu grijă expresia, pentru a nu se vedea cât de mult o șocase povestea lui Omm Beshir.

– În Anglia nu se obișnuiește ca femeile să-și împartă soții cu altele, spuse ea, simțind că era necesar un comentariu.

– Am auzit, zâmbi Omm Beshir. Dar crezi că e un bun obicei ca bărbatul să-și părăsească prima nevastă când a îmbătrânit? Am aflat că se întâmplă destul de des.

– Femeia îl poate părăsi și ea prima, precizăVictoria. Dacă dumneavoastră ați fi dorit să divorțați? Ați fi putut s-o faceți?

Simpla idee o făcu pe Omm Beshir să râdă.

– Femeia nu poate, recunoscu ea. Dacă are consimțământul bărbatului, poate să se ducă la tribunalul religios și să depună o cerere de divorț, dar fără acordul lui nu poate să facă nimic.

– Dar nu e drept!

Omm Beshir râse din nou.

– Încă mai ești un copil, dacă te-aștepți ca viața să fie dreaptă. Numai din voința lui Dumnezeu este așa cum este.

Victoria găsi acest sentiment mai șocant decât toate celelalte.

– Tariq este creștin, nu-i așa? insistă ea.

– Desigur. Dar dacă vrei să divorțezi de el, mai întâi trebuie să vă căsătoriți.

– Și dacă el nu vrea să se însoare cu mine?

– Ar fi păcat, consimți Omm Beshir. Ești ceea ce am nădăjduit dintotdeauna pentru Tariq, în ciuda faptului de a fi fiica tatălui dumitale. Tatăl dumitale nu era un om iubitor. S-a folosit de Tariq, apoi s-a lepădat de el, pentru că acea Juliette are moralitatea unei dansatoare din buric.

– Poate că și el a iubit-o pe Juliette, sugeră cu blândețe Victoria.

Omm Beshir clătină din cap.

– Nu, nu, Juliette nu a fost nici pentru el singura femeie. Tatăl dumitale nu dorea să lege o relație stabilă cu nimeni.

Victoria duse o mână la gură, pentru a-și ascunde ezitarea de a mai discuta despre tatăl ei, când îl cunoscuse atât de puțin.

– Nici el nu era iubit, spuse ea. Mama mea nu-l însoțea în călătorii și abia dacă se mai vedeau. N-au avut o căsnicie fericită.

Schiță o mișcare de a pleca.

– Acum trebuie să mă duc. Voi mai putea veni în vizită pe la dumneavoastră?

Omm Beshir se ridică în picioare, cu o grație surprinzătoare pentru vârsta și silueta ei.

– Vino oricând dorești, *ya bént*, fiica mea.

Îi luă mâna într-a ei și o ridică la buze.

– Se va face așa cum voiește Dumnezeu – și, puțintel, cum dorește și Tariq. Dumneata nu poți face mai mult decât să-l iubești. Îl voi chema pe unul dintre copii să te conducă până la mașină. Te-aș însoți chiar eu, dar este ora rugăciunii și nu se cade să-l las pe Dumnezeu să aștepte.

Victoria se lăsă strivită în îmbrățișarea parfumată a bătrânei egiptene.

– Îmi place parfumul dumneavoastră, remarcă ea. Ce este?

– Esența florii de lotus. Îți voi da puțin să-l folosești când vei fi cu Tariq.

Chicotind încântată, Omm Beshir o trase pe Victoria după ea în dormitor, unde covorașul de rugăciune era deja întins pe podea, cu fața spre Mecca.

Se așeză pe marginea patului metalic scârțâitor și, cu degete agile, turnă puțin lichid verde ca frunza din sticla mai mare într-o sticluță de cristal.

– Poftim! Acum vei mirosi ca noi. Să-ți aplic puțin? Aici, pe încheieturi, și aici, la ceafă. Trebuie să-l freci ca să intre în piele. Așa...!

Victoria își mirosi încheieturile mâinilor, zâmbind. Parfumul avea o aromă plăcută, iute, dar nu peste măsură de îmbătătoare.

– Sper ca lui Tariq să-i placă, comentă ea, pe un ton ușor răutăcios.

Ochii lui Omm Beshir licăriră amuzați.

– El mi l-a dăruit! Să facă bine să-i placă!

Îi întinse sticluța, cu un surâs șiret.

– Și-acum trebuie să te duci, dar să mai vii pe la mine ori de câte ori treci prin Cairo.

Pe pat o aștepta o carte deschisă. Victoria se îndreptă direct spre ea, întrebându-se cine o pusese acolo. Văzu că era o culegere de poezii, de pe vremea când Egiptul avusese cea mai măreață civilizație din lume. Cu o exclamație de plăcere, se trânti pe pat, pentru a studia mai atentă cartea. Unele dintre versuri fuseseră subliniate și, încântată, Victoria le recunoscu a fi din Cântecul Sicomorului pe care i-l recitase Tariq, imediat după întâlnirea lor de la Copacul Fecioarei.

„Frumoasa mea stăpână cu drag o să trimită
Răvaș plin de iubire spre sufletul ferice.
„O, vino în grădina mea neasemuită,
Singuri în umbra dulce să stăm,“ răvașul zice.

„Ci flori îți voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,

Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare,
Să te-ospătezi în ziua când eu voi fi a ta.“

Cu dragul ei, stăpâna va sta precum se cere,
Ce gingaș i-este graiul, cuvântu-i adorat...
Dar despre ce-mi văd ochii, eu doar păstrez tăcere,
Nimic din ce se spune nu voi rosti vreodat'!“

Citi poezia în gând, o dată, apoi încă o dată, cu voce tare, numai din plăcerea de a auzi cum sunau cuvintele. Numai Tariq i-o putuse lăsa acolo, și îi era extrem de recunoscătoare.

Auzi o mișcare în spatele ei și se întoarse repede. De un gândac ar fi putut să se debaraseze, dar dacă era un scorpion?

Foșnetului i se adăugară și alte zgomote, făcându-i sângele să înghețe de groază. Erau sute și sute! Trandafirii și ucigători, cu cozile în sus – numai scorpioni puteau fi! Victoria închise ochii și se rugă ca scorpionii să plece, dar îi auzea venind tot mai aproape, și mai aproape...!

Țipătul nu păru să fie al ei. Niciodată în viața sa nu mai urlase atât de tare. Dar sunetul propriei sale

isterii nu făcu decât să-i sporească panica. Sări din pat și se repezi spre ușă, înghețată de frică. Abia observă când intră din plin în cineva care stătea afară, în întuneric.

– Tariq! țipă ea.

– Nu, Jim sunt. Ce s-a-ntâmplat? Răcneai destul de tare ca să-l trezești până și pe Kha-sekhem din morți...

Victoria se smulse de lângă el, tânguindu-se:

– Îl vreau pe Tariq...!

– Aici sunt, Victoria!

Lacrimile i se rostogoleau din belșug, în timp ce se cuibărea la pieptul lui, scoțând suspine neinteligibile. Tariq o lăsă să plângă în voie, strângând-o la piept, până rămase fără lacrimi și fără suflu.

– Gata acum, Victoria. Dacă mai continui așa, ai să te simți îngrozitor!

Victoria făcu un efort să-și revină.

– O, Tariq, nu știam unde erai!

Mâinile i se încleștară pe cămașa lui.

– În cortul meu sunt sute de scorpioni! Am crezut c-au să mă omoare... și voiam să-ți mulțumesc pentru poezie...!

– Ai văzut vreodată un scorpion? o întrebă el cu răbdare.

– Sigur că am văzut! Am văzut nenumărate filme despre ei!

Ar fi trebuit să-i prevadă neîncrederea. Se smulse din îmbrățișarea lui cu atâta înverșunare încât își pierdu echilibrul. Tariq o sprijini, punându-i o mână pe braț.

– Merg să arunc o privire, spuse el. Acum ți-ai revenit, *habibi*?

Victoria dădu din cap repede, întorcându-se cu spatele, stingherită. Dar, când Tariq intră în cort, începu să tremure iar de frică și alergă după el, oprindu-se în ușă.

Tariq se apropie de pat, luă felinarul și îl ridică, privind în jur.

– Nu văd nimic, spuse el.

Victoria își înăbuși un țipăt.

– Acolo! În colț...!

Tariq îl văzu imediat și îl strivi cu piciorul. Apoi, smulse așternutul și apărură încă două lighioane. Rămase privindu-le, cu pumnii strânși și o expresie mai îndârjită decât oricând.

– Dumnezeule...! murmură el.

– Erau o mulțime... bâigui Victoria. Mișunau peste tot...

Ieșind din cort cu pași mari, Tariq o trase după el.

– Ce-i aici? se auzi vocea Juliettei. Ce s-a întâmplat?

Tariq se opri.

– În patul Victoriei e un cuib de scorpioni, spuse el cu un glas lipsit de orice intonație.

– *C'est incroyable!* Cine să facă una ca asta, mon cher?

– Poate că au venit întâmplător, sugeră Victoria fără convingere. Nu pot să cred că cineva, intenționat, i-ar fi...

– Trebuia să am mai multă grijă de tine, o întrerupse Tariq, înverșunat.

– Dar n-aveai de unde să știi...

– Ar fi trebuit să m-aștept!

Victoria nu văzuse niciodată un om mai furios.

– Pe viitor, poți să te culci în cortul meu, care va fi cercetat în fiecare seară înainte ca tu să pui piciorul înăuntru. Astă noapte am să dorm în cortul comun. Mă duc să-i spun lui Abdul. Mâine, vom face amândoi curățenie aici.

– Da, da, se grăbi Juliette să intervină imediat. Până atunci, Victoria poate să vină în cortul meu și să se odihnească. *Mon Dieu*, ce oroare! Scorpioni! Bine că n-au fost șerpi, altfel în noaptea asta aș fi dormit la Cairo!

Tariq se îndepărtă, luând felinarul cu el. Victoria simți că i se înmuiau genunchii și se așeză greoi pe nisip.

– Dar de ce...? întrebă ea.

Juliette o cuprinse cu un braț.

– E mai bine să nu te gândești la asta, *chérie*. Cel care-a făcut-o nu va mai încerca aceeași figură ca să scape de tine. Data viitoare vei fi pregătită. Probabil că intenția a fost doar de a te speria, ca să te întorci în Anglia fără a relua săpăturile.

Victoria se strâmbă.

– De ce i-ar păsa cuiva de asta?

– Tatăl tău credea că, la deschiderea mormântului, avea să afle cine era hoțul care a furat toate acele lucruri. Desigur, el îl bănuia pe Tariq...

Dar Victoria clătină din cap.

– N-a fost Tariq!

Franțuzoaica își aruncă mâinile în sus, cu un gest de fatalism tipic galic.

– Cât de mult semeni cu tatăl tău! Nici el nu credea decât ceea ce voia să creadă! De ce să nu fi putut fi Tariq? Mai adineaori a intrat în cortul tău, l-am văzut cu ochii mei!

– Mi-a pus o carte pe pat. Dar n-a fost el. Dacă voia să scape de mine, ajungea doar să spună o vorbă și guvernul egiptean m-ar fi expediat cu primul avion.

– Ești sigură că nu crezi asta numai pentru că ești puțin îndrăgostită de el? ripostă Juliette. Tariq este al meu!

Victoria închise ochii, începând din nou să tremure când își aminti cum alergau scorpionii pe jos.

– Tariq își alege singur prietenii, spuse ea încet. Nu mi-l pot imagina îngăduind ca vreo femeie să schimbe asta și nici n-aș vrea s-o facă.

Se cutremură din nou, iar Juliette o întrebă imediat, îngrijorată, dacă nu-i era frig.

– Ești obosită, murmură ea, iar aerul nopții nu-ți prieste. Hai, să plecăm de-aici până nu răcești. Am să-ți dau ceva de dormit, iar mâine te duc să vezi Piramida lui Unas, ca să-ți mai alungi gândurile negre.

– Ești prea bună, îi mulțumi Victoria.

Juliette zâmbi, cu familiara ei expresie arogantă.

– Eu sunt bună numai atunci când îmi convine, *mon amie*. Semeni destul cu George ca să doresc să-mi fii prietenă, dar cred că nu mă simpatizezi îndeajuns pentru asta. *Eh bien*, voi încerca să te fac să mă placi puțin mai mult, mâine. E chiar atât de rău?

Râzând, Victoria clătină din cap.

– E din ce în ce mai bine, răspunse ea.

A doua zi dimineața, când Victoria intră în cortul comun ca să ia micul dejun, Jim Kerr era deja așezat la masă.

– Te-ai cam dat în spectacol aseară, este? o întâmpină el, în loc de salut.

– Și ce dacă? Scorpionii pot ucide, nu?

– Nu și ăștia! Nu ești croită pentru așa ceva, fetițo. De ce nu te recunoști învinsă și nu-i dai banii Juliettei?

Ochii Victoriei scăpărară de furie. Se așeză la masă, cu multă demnitate.

– Decizia nu îmi aparține – nici mie și, în nici un caz, ție, declară ea.

– Îți retrag licența? întrebă Jim, șuierând printre dinți. Biata Victoria! Nu ți-am spus eu că n-ai nici o șansă s-o primești pe numele tău? Acum va trebui să i-o predai Juliettei, sau mie!

– Ție?

Jim își scărpină barba, gânditor.

– Dacă te gândești s-o treci pe numele lui Tariq, n-o face! E un om periculos. Cine crezi că ar fi avut ocazia să-ți pună scorpionii în pat? La asta nu te-ai gândit?

Luă o înghițitură de cafea și-i zâmbi peste masă, ridicându-se încet în picioare.

– Parcă nu mâncai nimic la micul dejun...? comentă Victoria.

– Nu mănânc, dar uneori beau. Succes, fetițo! Îți urez să ai multe căi de scăpare!

Victoria privi încruntată după el. Nu peste mult intră Juliette, care se așeză pe locul eliberat de Jim.

– Vei fi gata într-o jumnătate de oră? întrebă ea, privind-o pe Victoria printre gene. Arăți îngrozitor! adăugă dintr-o dată, brutal. Ai uitat că mergem să vezi

Piramida lui Unas? E doar la o sută de metri de-aici. Știai că în camera ei funerară se pot vedea cele mai vechi dintre Textele Piramidelor?

– Serios? întrebă Victoria.

– Nu mă asculți! o acuză Juliette.

– Ba da, ba da, te ascult, dar mai întâi vreau să vorbesc cu Tariq. Ai ceva împotrivă, Juliette?

Franțuzoaica ridică din umeri.

– Nu, n-am nimic împotrivă. Dar Tariq nu-i aici, pe moment. Îl poți vedea când ne întoarcem, Victoria. Nu vom lipsi mai mult de-o oră, circa...

– Bine, acceptă Victoria. Vim imediat ce mi-am terminat cafeaua.

Un coridor prelung le duse până în camera funerară. În capăt se afla un sarcofag de piatră, care fusese găsit gol când Sir Gaston Maspero își croise pentru prima oară drum în piramidă. Dar Victoria nu la acesta se uita. Tavanul în pantă era acoperit cu stele, iar pereții antreului și suprafețele de calcar ale zidurilor camerei funerare erau pline cu coloane verticale de inscripții hieroglifice.

– Vezi cum fiecare hieroglifă a fost umplută cu pigment albastru, ca să se profileze mai bine pe fondul alb? întrebă Juliette.

– Da, dar ce înseamnă? întrebă Victoria.

Juliette întoarse capul spre ea. Efectiv nu-i trecuse prin minte că fiica lui George Lyle nu citise asemenea inscripții încă din leagăn.

– Nu știi?

Apoi, avu bunul simț să râdă de sine însăși.

– Nu, sigur că n-ai cum să știi! Sunt texte magice. O culegere de descântece pentru a-l ajuta pe regele sau regina moartă să-și găsească fericirea în viața de apoi.

Începu să arate cu degetul diversele hieroglife, traducând rapid din mers.

– Observă cu câtă grijă s-au evitat reprezentările umane și de animale, pentru că aveau proprietăți magice periculoase. Aici nu vedem decât păsări și semne faste, care nu puteau face nici un rău.

– A, da, răspunse Victoria, fascinată de diversele hieroglife. Ăsta voia să fie un pui de găină?

– Un pui, da, dar de prepeliță, nu de găină. Reprezintă sunetul „w“.

– Și ăsta?

– O funie de priponit. Sunetul „th“. Vezi, toate sunt consoane. Dacă introduci între ele vocalele potrivite, poți înțelege cuvintele.

– A... făcu Victoria, uimită că putea cineva să înțeleagă simbolurile acelea stranii. Tariq știe și el să descifreze vrăjile astea?

– Desigur, răspunse Juliette, încruntându-se. Dar nici unul dintre noi nu le poate înțelege atât de bine ca tatăl tău. George Lyle putea să le însuflețească. El credea în ele. Înțelegi?

Victoria nu prea înțelegea.

– Ai ținut la tatăl meu, nu-i așa? întrebă ea, sperând să treacă peste un moment dificil fără a se face de râs.

Juliette încremeni.

– Am ținut la el, da, dar nu așa cum crezi.

Ridică din umeri.

– Mă consideri o scorpie, fără îndoială, dar nu-s nici pe departe atât de rea pe cât ți s-a spus.

– Nu te cred deloc rea, spuse Victoria cu impulsivitate, spre propria ei surprindere. De fapt, mă și gândeam cât de îngrozitor trebuie să fi fost soțul tău. Cred că te-a rănit foarte durerors.

Juliette roși până-n vârful urechilor, întorcându-se repede spre ieșire.

– Așa e. Cum ai ghicit? Ești mai perspicace decât pari, *chérie*. Nici chiar tatăl dumitale nu știa asta. Nu mă asculta niciodată când încercam să-i spun că nimeni, nimeni nu mă va mai răni vreodată.

Victoria mai aruncă o privire spre hieroglifele de pe perete și o urmă grăbită, temându-se să nu rămână prea departe în urmă. Alergă orbește în susul galeriei, până simți un alt trup lângă ea și se destinse ușurată, convinsă că era Tariq. Dar nu găsi puterea lui caldă și încurajatoare, semn că nu fusese decât o plăsmuire a imaginației.

În clipa următoare, simți că se prăbușea.

– Tariq! strigă ea, dar nu-i răspunse nimeni.

O lovitură de palmă o nimeri în diafragmă, făcând-o să-și piardă complet echilibrul.

Încet, aproape grațios, Victoria începu să cadă pe spate, spre fundul galeriei, ca într-un puț negru și fără fund, unde avea să cadă la nesfârșit.

Capitolul 7

Victoria se strâmbă, auzind glasurile furioase din jur. Juliette, apărându-se cu o voce ascuțită, le spunea tuturor care o ascultau că nu fusese vina ei.

– Cum adică, n-a fost vina ta? De ce ai dus-o acolo, dacă nu puteai să ai grijă de ea? se răsti glasul lui Tariq.

Prezența lui o făcu pe Victoria să simtă un val cald de bucurie. Se ridică, zâmbindu-i.

– Nu fi supărat, îi spuse ea. Eu am vrut să mă duc.

Tariq se apropie de patul Juliettei, unde stătea culcată Victoria, și o privi cu chipul încordat de neliniște și furie abia stăpânită.

– Supărat? Îmi vine să vă dau cap în cap! Parcă ne înțeleseserăm ca întotdeauna să lași vorbă unde te duci!

Victoria zâmbi din nou, mai nesigur.

– N-a fost tocmai un secret.

– Nu? Uite că eu n-am știut unde erai, și nici Abdul.

– Erai plecat, spuse Victoria cu voce plată, închizând ochii.

– Cine ți-a spus așa ceva? Eram în cortul tatălui tău, s-o iau pe asta înapoi! spuse el, împingându-i în mâini cartea cu Cântecul Sicomorului.

Deschizând ochii grăbită, Victoria îl privi scurt. Expresia lui era la fel de neînduplecată ca oricând, dar asta nu-i opri inima să tresară fericită că se gândise la ea și se dusese să recupereze cartea.

– De fapt, spuse, am crezut că tu erai în spatele meu, altfel aș fi fost mai atentă.

Ezită.

– Vreau să zic, l-aș fi lăsat să treacă, pe când așa, am crezut că mă ții să nu cad.

– Victoria, ce tot vorbești?

– Acolo era cineva! spuse ea înghițind în sec. Un bărbat! M-a împins...

– Nu era nimeni, interveni Juliette. Te înșeli, *ma petite*. Din vina mea ai căzut.

– M-a împins cineva, insistă Victoria.

Tariq o privea lung, cu reproș.

– Ai crezut că eu te-am împins?

– În nici un caz! răspunse ea, rușinată. Dar înainte, când l-am simțit venind în urma mea, am crezut că tu erai. Însă n-ai fost tu, nu-i așa?

– Nu.

Răspunsul monosilabic o făcu să se strâmbe, dar nu știa ce altceva ar mai fi putut spune.

– Îmi pare rău...

– Eu, însă, nu văd cum poți fi atât de sigură că nu era Tariq, izbucni Juliette. Nu e logic să suspectezi pe toată lumea, numai pe el nu!

Sprâncenele lui Tariq se înălțară întrebător.

– Draga mea Juliette, spuse el tărăgănat, nu am nevoie să omor o fată ca să obțin ceea ce vreau de la ea – cum foarte bine știi tu însăți.

– A, aia...! replică Juliette, cu un gest de dispreț. Și ce legătură are cu conducerea excavațiilor? Dar fata asta nu-i tocmai proastă, știai?

Tariq luă mâna Victoriei într-a lui.

– Ce te face să spui asta?

Juliette, însă, ocoli un răspuns direct.

– Poate știe ceva ce eu nu știu, murmură ea, meditativ. Te va face oricum director?

Privind-o fără expresie, Tariq răspunse:

– Acum aud prima oară așa ceva.

Apoi se întoarse spre Victoria, care stătea cu vinovăția întipărită pe față, și-i strânse ușurel mâna.

– Ești sigură, *habibi*, că a fost cineva acolo?

– Sunt sigură. M-a lovit de mi s-a tăiat respirația. A fost îngrozitor!

Cu mâna liberă, își pipăi ușor diafragma.

– Nu m-aș mira să-mi fi rămas o vânătaie... Tariq! Tariq, nu...!

Dar era prea târziu. Tariq trăsese deja cearșaful, ridicându-i bluza până sub bărbie.

– Unde? Arată-mi!

– Tariq! Nu te las...

– Hai, zău așa, Victoria! Arăți absolut decent, dacă de asta te temi, iar Juliette e și ea aici.

– Că mult îți mai pasă! replică ea, sincer indignată.

Tariq îi stinse talia cu degetele, dându-i o senzație ciudată de sufocare.

– Da, într-adevăr, ai o vânătaie, cauzată în mod clar de o mână, dar era o mână mai mică decât a

mea. S-ar putea să fi fost mâna unei femei. Te simți în stare să te ridici din pat? Vreau să-ți vorbesc.

– Nu putem sta de vorbă aici?

– Nu. Ne vedem în cortul comun, peste o jumătate de oră. De acord?

– Bine, răspunse Victoria.

– Și eu? protestă Juliette. Eu ce fac?

Tariq păru să privească drept prin ea.

– Ce vrei. Numai nu te apropia de mine două ore, da? Vreau să discut cu Victoria între patru ochi.

Și ieși din cort, lăsându-le pe cele două femei să se privească surprinse.

Peste treizeci de minute, Tariq o aștepta în cortul comun. La apariția ei se ridică în picioare, vizibil ușurat.

– Azi-dimineață am primit scrisoarea de la avocații tăi. N-o să meargă, Victoria. Tatăl tău nu așa voia să se procedeze...

– Dar așa vreau eu!

Tariq ridică din umeri.

– Serios? Nu văd de ce. Până acum nu ți-am prea fost de ajutor, nu-i așa?

Victoria zâmbi.

– Ai făcut tot ce puteai, și aseară, și azi-dimineață. Crezi că nu-ți sunt recunoscătoare?

O privi gânditor, în timp ce Victoria se așeza la masă față în față cu el.

– Nu poți continua la nesfârșit să ai „accidente“ din-astea... Ce putem face?

– Spune-mi tu! Numai un lucru nu vreau: să mă întorc în Anglia. Nu încă...

– Depinde câtă încredere ai în mine, răspunse Tariq, începând să se plimbe prin cort. Ai încredere în mine, Victoria? Ai încredere în Torquil Fletcher, adversarul declarat al tatălui tău?

– Știi bine că da.

– Înțelegi, a fost o idee bună să mă numești director aici, dar nu asta e soluția. În primul rând, Juliette ar avea tot dreptul să obiecteze. Și-apoi, nimic nu te-ar opri să mă concediezi, dacă așa vrei, iar atunci nu le-ar mai rămâne decât să se debaraseze și de tine. Mă urmărești...?

– Dar nu vreau să ți se întâmple nimic!

Pe chipul lui se așternu o expresie sumbră.

– N-au să scape de mine prea ușor...

I-ar fi fost greu să nu-l creadă. În acel moment, părea în stare să se înfrunte cu oricine.

– Ce vrei să fac? îl întrebă Victoria.

Tariq se apropie de ea.

– Mărită-te cu mine.

Tăcerea care se lăsă între ei era de-a dreptul tangibilă. Victoria se rugă să nu leșine.

– Să mă mărit cu tine? repetă ea.

Tariq dădu din cap, stăpân pe sine – și pe ea, spre marea ei îngrijorare.

– Conform testamentului, soțul tău are responsabilitatea de a hotărî cum se cheltuiesc banii. Cred că aș putea convinge departamentul să-mi acorde licența și aș termina excavațiile în locul tatălui tău.

Întinse o mână, atingându-i fața.

– Nu face mutra asta, ***habibi***. N-am să insist să faci mai mult decât ești pregătită. N-ai nici un motiv de îngrijorare.

– Nu sunt îngrijorată.

– Ascultă, nu va fi o căsătorie propriu-zisă. Mergem la tribunalul *sharei* și ne căsătorim acolo. Nu suntem musulmani, așa că nu va însemna nimic pentru noi. Dar e o căsătorie legală în țara asta și-ți va asigura protecția, ca soție a mea.

Zâmbi trist.

– Mai are și un alt avantaj. După trei luni, pot fie să divorțez de tine, fie să-ți accept ție divorțul. Și-atunci, fiecare va putea s-o ia de la început.

– Și dacă eu nu vreau s-o iau de la început?

Tariq o mângâie pe obraz.

– Nu voi profita – îți promit. Vei fi soția mea după lege și nimic mai mult. Când mă voi căsători pe viață, am s-o fac cu ceremonia cuvenită și cu toate cărțile pe masă. Ai încredere să vii cu mine la tribunalul *sharei*?

Era o întrebare imposibilă. Sigur că avea încredere în el! Dar să se mărite...

– Dacă nu poți, te înțeleg, continuă Tariq. Dacă tatăl tău m-ar fi acceptat...

– Da, am să mă mărit cu tine!

O privi șocat, nevenindu-i să creadă.

– Așa, simplu...?

– Da. Am încredere în tine cu lucruri în privința cărora n-aș avea încredere nici chiar în mine însămi!

– Îmi vei încredința toate bunurile tale materiale, îi aminti el. Aș putea să iau totul și să te expediez înapoi în Anglia...

Victoria reuși să zâmbească, destul de strepezit.

– Nu sunt bunurile mele materiale. N-am nici o avere, așa că dacă te însori cu mine pentru bani, ai să ieși în pierdere.

Ochii lui o cercetară câteva momente.

– Sper că știi ce faci, spuse el într-un târziu. Deci, pornim spre Cairo?

Tribunalul *sharei* nu arăta prea grozav. Era o clădire veche și prăfuită, plină de bătrâni în robe lungi tradiționale, care recitau Coanul cu glasuri ascuțite, într-un ritm aproape hipnotic. Femeile, îmbrăcate în negru, stăteau răbdătoare în grupuri, pefăcându-se că nu-i vedeau pe bărbații care treceau pe coridoare printre ele.

– Mergem sus, îi spuse Tariq. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu scoate nici un cuvânt dacă nu ți se vorbește!

– Știi bine că nu vorbesc araba, replică Victoria.

– Nu contează. Tot ce trebuie să faci e să repeți ce-ți spune *sheikh*-ul, cât poți de corect. În cea mai mare parte a timpului, te va ignora politicos.

– Mulțumesc foarte mult, replică ea.

Intrară într-o cameră din capul scării, unde Victoria îi recunoscu pe doi dintre fiii lui Omm Beshir, așezați lângă un birou. La birou stătea un bătrân cu robă și turban, însoțit de un secretar mai tânăr, gata să întocmească actele.

– *Ahlan wa sahlan, el salaam 'aleikum*! intonă bătrânul *sheikh*.

Victoria observă cu amuzament că nici unul dintre bărbați n-o învrednicea cu vreo privire.

Gândurile începură să i-o ia razna. Oare era bine ce făcea, măritându-se cu Tariq în condițiile acelea neobișnuite?

Un ghiont în coaste o făcu să-și dea seama că în cameră se lăsase tăcerea.

– Repetă după el, îi ceru Tariq.

– Dar nu înțeleg o iotă!

Buzele lui Tariq tresăriră.

– Cu atât mai bine!

Cum, necum, Victoria se bâlbâi până la sfârșit, repetând cuvintele ciudate pe care *sheikh*-ul le pronunța cu nespusă atenție. Secretarul scoase două documente și le depuse cu grijă în fața lui Tariq și a Victoriei. Scrise în frumoasa caligrafie a alfabetului arab kufic, erau complet neinteligibile pentru Victoria. Tariq își semnă exemplarul, cu aceeași caligrafie, spre marea admirație a Victoriei. Numele ei arăta mult mai modest, ca o pată pe eleganta hârtie de pergament.

Spre bucuria ei, Omm Beshir îi aștepta în fața clădirii. În clipa când îl văzu pe Tariq, îl dojeni:

– Fata asta e bolnavă, ar trebui să zacă la pat, nu să se zbenguiască cu tine. V-ați căsătorit cu adevărat?

– *El hambu Ii'llah*! murmură Victoria, încântată că învățase o propoziție în limba arabă.

– Slavă Domnului, într-adevăr, replică bătrâna.

Tariq o cuprinse cu brațul, iar Victoria își dădu seama că se clătinase pe picioare.

– Sincer, nu crezi că ar fi mai bine să stai în pat? o întrebă el.

– Ca cred că da... Deși nu mi s-ar părea o sărbătoare prea grozavă.

Sprâncenele lui Tariq se arcuiră.

– Avem ceva de sărbătorit?

Refuzând provocarea, Victoria răspunse:

– De ce nu? Deși mă tem că nu mă simt prea bine, pe moment.

– Ești obosită, observă înțelepțește Omm Beshir. Eu vă las acum, până nu spuneți ceva ce s-ar putea să regretați.

Tariq o urcă în mașină, apoi o cuprinse strâns în brațe.

– N-ai nevoie decât de-o noapte de somn, și vei fi ca nouă.

O sărută apăsat pe gură, după care porni imediat mașina.

– Fruntea sus, doamnă Fletcher, adăugă el. Te-ai descurcat onorabil. Mai mult, am impresia că bătrânul *sheikh* mă cam invidia!

Capitolul 8

În drum spre Sakkara, Victoria se bătu cu palma peste frunte.

– Tariq, nu-mi dau seama cum de nu m-am gândit până acum! Ce face Jim Kerr în mastaba când intră acolo singur, spunând că vrea să deretice?

Vocea îi tremura de emoție.

– Cred că a găsit intrarea într-un alt mormânt! Și cred că fură și de-acolo!

La volan, Tariq întoarse un moment capul spre ea, întrebător.

– Continuă, o îndemnă.

– Am auzit despre morminte mai vechi, care fuseseră demolate de generațiile ulterioare ca să facă loc pentru propriile lor morminte. Când m-a dus în

mastaba, Jim mi-a spus că un colț s-a prăbușit, mai demult. Nu s-ar putea ca dincolo de acel colț să fie un alt mormânt? Poate că tocmai de-asta umblă așa de murdar, pentru ca nimeni să nu intre la bănuieli!

Tariq continuă să conducă mașina, adâncit în gânduri.

– E o idee interesantă, spuse el într-un târziu. N-ar strica să aruncăm o privire. Vrei să vii și tu?

– Sigur că da! exclamă încântată Victoria.

– Atunci, hai. Nu strică să vedem cu ce se ocupă Jim, din moment ce el pare să fie suspectul numărul unu.

– Nu pleacă niciodată din Sakkara? întrebă ea.

– De când am venit noi, n-a mai plecat. Dar azi-dimineață nu l-am văzut prin preajmă.

Când coborâră în fața cortului comun, Abdul sări în picioare, ascunzând la spate revista de benzi desenate din care citea.

– *Men fádlak, yâ fândi, yâ sétt!*

Era primul om care o saluta pe Victoria ca pe o femeie măritată, iar cuvintele lui o făcură să tresară. Tariq îi spuse că intrau în mastaba și aveau nevoie de lanterne.

– L-ai văzut pe Sidi Kerr, sau pe Sétt Mercer? întrebă el, chipurile fără prea mare interes.

– Au plecat la Cairo, răspunse Abdul. Doamna era foarte furioasă că vă căsătoriți, *ya fandi*. Sidi Lyle era prietenul ei și ea a spus că fiica lui l-a trădat. S-a dus la Departamentul de Antichități ca să vadă dacă transferă licența pe numele ei. Celălalt s-a dus cu ea.

O privi pe Victoria printre gene, complice.

– Vor fi plecați toată ziua, adăugă el.

– Mulțumesc, răspunse Tariq.

Luă una dintre lanterne și i-o oferi Victoriei.

– În regulă, să mergem!

Victoria abia dacă mai recunoscu intrarea în mastaba. De când o văzuse ultima oară, pe jos se măturase, iar movila de nisip de lângă intrarea în curte nu mai era.

– Dacă vrem să intrăm pe ușa asta, avem nevoie de două cazmale, spuse Tariq. Mă aștepți aici până le aduc?

– Singură nu. Hai mai întâi să aruncăm o privire prin jur... O, Tariq, uite! Acolo sunt niște urme pe nisip! Poate că duc undeva...?

Tariq traversă curtea și se lăsă pe vine, studiind cu interes urmele.

– Nu duc nicăieri, anunță el.

Victoriei nu-i venea a crede. Cel mai probabil, fuseseră acoperite parțial cu nisip, urmând să se continue de cealaltă parte a grămezii de zidărie prăbușită de lângă perete. Se urcă în vârful acesteia ca să se uite dincolo, dar vederea îi era blocată de câteva cărămizi care ieșeau din perete, părând gata să cadă în orice moment.

– Vino jos, o chemă Tariq. Lasă-mă să văd eu.

Victoria mai făcu un pas și încremeni, cu o exclamație sonoră.

– Ce este? întrebă Tariq, apropiindu-se ca s-o sprijine. Nu intra în panică, *habibi*, totul e-n regulă – te țin eu!

– Uite...! șopti ea.

– Dumnezeule! exclamă Tariq. Se pare că ai avut dreptate, la urma urmei...

– La urma urmei? Sigur că am avut dreptate. Am știut tot timpul și...

Piciorul îi alunecă și, dacă Tariq n-ar fi ținut-o de curea, ar fi căzut.

– Cobor acolo! declară ea.

– Ba nu cobori deloc! Dacă se duce cineva, eu voi fi acela!

Gura Victoriei se strânse cu înverșunare.

– Dar eu l-am găsit! Te rog, Tariq, lasă-mă pe mine să intru mai întâi!

– Numai dacă ții cu tot dinadinsul. Nu-i nevoie să-mi dovedești nimic.

– Știu, dar te rog, lasă-mă!

Tariq îi luă lanterna și o puse jos, apoi o ajută să coboare la nivelul solului, lângă gaura neagră căscată în peretele din fața ei. Fusese complet ascunsă de cărămizi și de unghiul peretelui, dar era destul de mare pentru ca un om să se poată târî prin ea.

– Eu intru! anunță Victoria. Îmi dai lanterna după ce ajung dincolo?

Tariq dădu din cap.

– Sigur nu vrei să merg eu primul? S-ar putea să fie periculos...

– Nu e nici un pericol! protestă ea. Altfel, cum ar fi putut Jim Kerr să intre și să iasă?

Cu grijă, Victoria își împinse pieptul prin deschizătură, încercând să vadă ce se găsea în partea cealaltă, dar ochii ei nu întâlniră decât bezna. Cu grijă, căută un punct de sprijin și, când crezu că îl găsise, își trase piciorul prin gaură și se lăsă pe el cu

toată greutatea. Piciorul îi căzu în gol, iar Victoria începu să se aplece, dezechilibrată, dând din mâini în căutarea unui punct de sprijin.

Distanța era destul de mare. Căzu pe un morman de nisip și fu surprinsă să descopere că nu se rănise deloc.

– Victoria, ce s-a întâmplat?

Îi venea să râdă, dar de stăpâni, pentru ca Tariq să n-o creadă isterică.

– Nu știu, spuse ea cu voce slabă. Nu văd nimic!

– Te-ai lovit?

– N-am nimic, îl asigură ea. Am căzut pe moale. Dar nu încerca să mă urmezi. Înălțimea e destul de mare și nu văd nimic în jur!

– Să-ți dau lanterna?

– Va trebui să mi-o cobori cu-o frânghie!

Un moment se lăsă tăcerea.

– Tariq, nu cred că am să mai ies vreodată de-aici...

– Ba ai să ieși. Te scot eu cumva. Nu ți-e frică, nu-i așa?

– Nu încă.

– Fruntea sus! Vezi dacă ajungi cu mâna la lanternă, ți-o las legată cu cureaua mea...

Lumina apăru deasupra, iar Victoria, ușurată, văzu chipul lui Tariq privind-o.

– N-ajung! strigă ea.

– Văd... Ești sigură că nu te-ai lovit? Pentru numele lui Dumnezeu, nu face nici o mișcare! Dacă mai cazi o singură dată, am să albesc înainte de vreme!

– N-am nimic, Tariq, pe cuvântul meu! Totuși, încep să cred că Jim Kerr nu pe-aici a coborât...

Lui Tariq i se opri râsul în gât.

– Mă duc după o funie. Voi încerca să fixez lanterna aici, ca să ai puțină lumină, dar ai tras după tine destule cărămizi și peretele nu mai e foarte sigur.

– Nu mi-e frică, afirmă ea. Totuși, n-ar strica să te grăbești, bine?

– În zece minute-s înapoi. Ai ceas cu cadran luminiscent? Poți să mă cronometrezi și, dacă întârzii doar o secundă, ai să mă faci cum îți vine la gură.

– Of, Tariq!

– Știu, *habibi*, dar dacă peretele de-aici de prăbușește, s-ar putea să te rănească. Gata, poți începe să mă cronometrezi!

Pe Victoria n-o lăsă inima să-i spună că ceasul ei era strict ornamental, de nici un folos pentru cronometrările de precizie, chiar și la lumina soarelui. Îl auzi plecând și rămase cufundată în beznă.

Se așeză pe nisip și închise ochii. Își dorea să fi învățat pe de rost poezia despre sicomor, ca să și-o recite și să-și amintească primele versuri citate de Tariq când se întâlniseră prima oară.

Verde ca de papirus mi-e frunza în lumină,
Iar ramul și tulpina ca de opal lucesc.
La umbra-mi răcoroasă vino și te hodină,
Și inima-ți viseze în placul ei ceresc.

– Opt minute! se auzi glasul lui Tariq din întuneric, deasupra ei. Abdul vine cu două cămile, ca să tragă frânghia. De cum ajunge aici, cobor și eu la tine!

– N-ar fi mai simplu să vin eu sus? întrebă Victoria.

– Probabil. Dar vreau să văd ce e acolo și sunt convins că nu m-ai lăsa să mă uit fără tine.

Victoria reuși să râdă.

– Ai dreptate!

Se auziră zgomote, apoi mugetele unei cămile care protesta că era pusă la muncă. Peste câteva minute, Tariq apăru din nou în spărtură și începu să coboare pe frânghie, cu una dintre lanterne în mână.

Când picioarele lui atinseră solul, ridică lanterna și studie fața Victoriei, cu o expresie neliniștită.

– După cum vezi, îi spuse ea, n-am pățit nimic.

– Și crezi că asta mă încălzește cu ceva? Nu trebuia să îngădui să-ți asumi un asemenea risc. Puteam să m-aștept că avea să ți se întâmple ceva!

Victoria îi atinse obrazul cu mâna dreaptă, repetând un gest împrumutat de la el.

– N-a fost vina ta, *habibi*.

Apoi, luă lanterna și lumină spațiul din jur. Se aflau în fundul unui puț oblic care urca în direcția opusă excavațiilor făcute de tatăl ei. Victoria începu să se târască în patru labe pe trepele cioplite rudimentar. Auzea în spate respirația lui Tariq care o urma, luminând cu lanterna drumul.

Apoi, deodată, ajunseră în capăt, pentru a vedea că galeria înclinată se deschidea într-o cameră mai mare. Era plină cu obiecte de tot felul, amestecate de-a valma, după cum fuseseră aruncate în timpul căutării altora, mai valoroase.

– Fantastic...! murmură Victoria, intrând în încăpere. Tariq, unde-am ajuns?

Tariq i se alătură, cu chipul palid și încordat de emoție.

– Ar putea fi important, nu-i așa? întrebă ea.

– Ar putea...

Pe peretele opus erau pictate șiruri-șiruri de slujitoare, ducând diverse alimente.

– Cine sunt toate femeile astea? întrebă ea.

Tariq porni spre frescă.

– Se credea că ele îl vor servi pe răposat, pe lumea cealaltă. În vechime, servitorii erau îngropați de vii lângă el, ca să-l slujească și după moarte. Când a fost construit mormântul ăsta, tradiția unor asemenea masacre căzuse în desuetudine, din motive lesne de înțeles, așa că îi înlocuiau cu picturi.

Victoria se apropie de perete, pentru a privi mai bine picturile. Nu observă când Tariq se îndepărtă de ea, spre cel mai retras colț al camerei.

Tresări, luată pe nepregătite de exclamația lui surprinsă.

– Deci, pe-aici intră și iese Jim Kerr, remarcă el, atât de nepăsător încât Victoria abia dacă-i asimilă sensul cuvintelor.

– Pe unde? Arată-mi și mie!

Tariq împinse cu palma o lespede de granit care se balansă în sus, făcându-i loc să treacă în partea cealaltă, după care reveni la poziția inițială.

– Tariq! strigă Victoria. Întoarce-te!

Apăru imediat, zâmbindu-i.

– Duce direct în colțul camerei funerare din mastaba, așa cum prevăzuseși tu.

– Acum mă crezi? În legătură cu Jim Kerr...?

– Da, cred că da. Nu mă mir că mereu e plin de praf. Tunelul se surpă pe alocuri, adăugă el, scuturându-și praful din păr.

Împinse din nou lespedea, apoi se răzgândi și o lăsă să se închidă la loc.

– Îmi pare rău, Victoria, dar îți dai seama că va trebui să anunț poliția...

Victoria dădu din cap, indiferentă.

– Câte au dispărut?

– Imposibil de spus. Vrei să mă uit în sarcofag, ca să văd dacă mumia e intactă?

– N-o să se degradeze, sau ceva, dacă lăsăm să intre aerul? întrebă ea.

– După cum arată, au și făcut-o alții înaintea noastră, observă el.

Până la urmă, însă, Victoria nu-și putu înfrâna curiozitatea. Fu șocată să vadă cât de puțin mai rămăsese din rămășițele pământești ale trupului mumificat.

Câteva smocuri de păr cărunt, carne ca niște fâșii de piele și multe bandaje murdare, smulse de degete lacome în căutare de bijuterii.

– N-a mai rămas mare lucru, nu-i așa? comentă ea, cu lacrimi în ochi.

– Fată dragă, replică Tariq, a murit de prea multă vreme ca să-l mai plângi acum. Vom reveni să-l examinăm altă dată. Acum trebuie să ne întoarcem la Abdul.

Împinse din nou lespedea de granit, făcându-i loc Victoriei să treacă în camera funerară de dincolo.

– Cum ieșim de-aici? întrebă ea. Pe partea cealaltă, intrarea e blocată.

Drept răspuns, Tariq ridică lanterna, iar Victoria văzu alt coridor degradat, care ducea direct într-una din galeriile degajate de nisip. În câteva secunde, ajunseră în curtea de lângă mastaba.

Abdul, care stătea rezemat de cămilă, somnoros, scoase un strigăt de groază. Când îi recunoscu, ușurarea îi smulse de pe buze un șir întreg de cuvinte arăbești.

– *Bismillah el arhman el rahin*! Dar sunteți teferi amândoi! Am crezut că erați *djinni* care veniți să mă

speriați! Unde ați fost, *yâ sétt*? Praful! Fug să pun apă la încălzit pentru baia dumneavoastră! Trebuie să vă spălați – pe haine, pe păr, pe toate!

Privind-o, Tariq zâmbi.

– Bună idee! Vei avea o ocupație până iau eu legătura cu poliția. Mă voi spăla și eu repede, înainte de a pleca, să nu mă confunde cu Kerr!

Victoria trase adânc aer în piept.

– Ce-ar fi să pleci după ce mâncăm de prânz? propuse ea, refuzând să-i susțină privirea ironică.

Întinzând o mână, Tariq îi scutură puțin praf din păr.

– O idee excelentă! spuse el.

După-amiaza trecu încet pentru Victoria. În timp ce Tariq discuta cu polițiștii, se apucă să-i scrie mamei sale. Nu menționă problemele de pe șantier, concentrându-se numai asupra atracțiilor pe care le văzuse de la venirea în Egipt.

Tocmai lipea plicul, când Tariq intră în cort.

– Vor reveni mâine, spuse el. Trebuie să-i întindem o capcană amicului nostru Jim Kerr.

Ridică din umeri, ca și cum s-ar fi debarasat de o povară care-l apăsase prea multă vreme.

– Voi fi bucuros să termin cu toate astea.

– Cred că ar fi bine ca eu să nu mă amestec, nu? se interesă Victoria.

– Ar fi cel mai bine!

Victoria își feri fața.

– Bine, dacă spui că așa trebuie, deși eu am fost cu ideea să căutăm în...

Se rezemă de perne, cu o expresie decepționată.

– Ce hotărâre ați luat? Cum îl veți prinde pe Jim Kerr?

– Polițiștii îl vor aștepta în puțul pe unde am urcat noi azi-dimineață. E mai bine să-l prindă în flagrant delict, fiindcă ar putea susține că tocmai a găsit mormântul.

– Eu ce vrei să fac mâine?

– Caută-l pe Jim Kerr și spune-i că săpăturile se vor relua a doua zi. Fă-l să creadă că ți-am spus-o confidențial, iar ție ți-a scăpat din neatenție. Important este să fie convins că nu mai știe nimeni. Poți s-o faci?

– Da.

– Să-ți pun scrisoarea la poștă? mai întrebă el, luând plicul; citi adresa. Pentru mama ta?

Victoria dădu din cap.

– Unde te duci?

– Să iau cina cu Juliette, la Cairo. Cucoana asta are multe explicații de dat.

Victoria se ridică în capul oaselor, dreaptă. Gelozia i se răsucea în suflet ca un cuțit.

– Ia-mă și pe mine! îl rugă ea.

Tariq rămase neînduplecat.

– Astă seară nu. Trebuie să discut cu Juliette între patru ochi. Vreau să aflu niște răspunsuri și n-o să mi le dea dacă mai e și altcineva de față.

Victoria se întoarse cu spatele, ascunzându-și lacrimile care-i podidiseră ochii.

– Sper să te distrezi bine, comentă ea rece.

– Încerc întotdeauna. Somn ușor, ***habibi***, și să nu mă aștepți. Voi încerca să nu întârzii.

Dar avea să întârzie, își spuse Victoria. Juliette nu-l putea lăsa să-i scape cu una, cu două.

Capitolul 9

O trezi din somn o mână scuturând-o de umăr.

– Ce este? întrebă ea în șoaptă.

Întorcându-se, văzu că era Tariq. În întuneric, statura lui masivă era inconfundabilă, făcându-i inima să tresară în piept.

– Ce vrei?

Tariq îi cuprinse fața în mâini.

– Victoria, trezește-te!

– Sunt trează! Ce se-aude cu Juliette? îl întrebă ea cu răutate, simțindu-se imediat rușinată.

Tariq îi dădu o palmă jucăușă.

– Pari geloasă. Tocmai de-asta te-am trezit, ca să-ți spun despre ea.

– Nu vreau să aud!

– Victoria, trebuie să asculți. Te privește și pe tine și nu vreau să afli de la altcineva.

– Nu putem aștepta până dimineața?

– Nu, nu putem!

Victoria se ghemui sub pătură.

– Nu vreau să ascult! se încăpățână ea, în pragul lacrimilor.

– Ba ai s-asculți!

O ridică în șezut, ca pe un copil recalcitrant. Țipătul ei șocat nu-i smulse decât un hohot scurt de râs fără chef.

– Victoria, nu fi proastă, iubito! Crezi că te-aș trezi în toiul nopții numai ca să-ți mărturisesc că i-am furat o sărutare Juliettei? Și-acum, ai de gând să mă asculți? Ți-am spus că n-ai de ce să-ți faci griji în privința ei.

– Da, dar mi-ai spus și că nu te iubește – și de fapt te iubește, atâta cât poate ea să iubească pe cineva.

– Ceea ce nu înseamnă mare lucru. Mi-a spus că ți-ai dai seama că soțul ei s-a purtat destul de urât cu ea. Nu înțelegi că nu mai vrea să fie rănită?

Nimeni, absolut nimeni nu se mai poate apropia de Juliette Mercer. Nici chiar tatălui tău nu i-a îngăduit!

Victoria își trase nasul.

– Și nici ție?

– Eu eram disponibil, *habibi*, iar nopțile pot fi friguroase în deșert. Dar n-a fost nimic mai mult de-atât.

Îi luă mâna într-a lui, cuprinzând-o între degetele sale puternice.

– I-am sugerat să plece din Egipt cu primul avion. Nu-mi place să știu că o femeie putrezește în închisorile de-aici, soartă care ar aștepta-o dacă nu pleacă imediat.

– O, nu! exclamă Victoria. Îngrozitor! Biata Juliette, adăugă ea încet.

– Speram să fii de părerea asta.

– Da, mă rog, de fapt o plac destul de mult pe Juliette. N-o cred în stare să facă vreun lucru cu adevărat oribil. Unde-o să plece?

– În America de Sud. Acum câtva timp, a primit o invitație la un sit de-acolo și cred că-i va da curs. Problema era că voiau să participe și cu bani, destul de mulți.

Tăcu un timp, până când Victoria începu să se teamă că n-avea să-i spună și restul.

– Și? îl îndemnă ea.

– Și i-am dat banii tatălui tău. Până la ultimul cent. I-am dat și o scrisoare cu care să se ducă la avocați, înainte de a lua avionul.

Își frecă nasul, iar Victoria și-l imagină limpede așa cum arătase în copilărie.

– Mi s-a părut singura soluție. Intenția tatălui tău fusese ca ea să folosească banii, iar pentru tine nu însemnau mare lucru.

Victoria înghiți în sec.

– Avocații îți vor accepta scrisoarea?

– De ce nu? Când te-ai măritat cu mine, mi-ai predat controlul asupra tuturor proprietăților tale, potrivit legii egiptene. Mi-ai acordat tot felul de drepturi... adăugă el, zâmbind în întuneric.

Victoria se rezemă de pernă. Se simțea din ce în ce mai bine.

– Pentru mine n-a însemnat aproape nimic, se plânse ea. Ce-ar fi să-mi faci o demonstrație?

Dimineața, Tariq încă mai dormea, când Victoria se îmbrăcă și porni în căutarea lui Jim Kerr.

Îl găsi aproape imediat. Tânărul se hlizi la ea libidinos, bătând nisipul de alături, cu un gest de invitație.

– Văd că răsăritul soarelui încă mai are putere să te scoată din patul conjugal, comentă el.

Victoria își stăpâni o replică acidă. Talentele ei actoricești erau limitate, iar Jim nu era un prost, deși prefera ca toată lumea să-l creadă astfel.

– Căsătoria mea a fost un aranjament de afaceri, răspunse ea.

Apoi îi zâmbi.

– N-ar trebui să-ți spun, dar trebuie să știi. Numai vezi să nu afle Tariq că ți-am spus, s-ar înfuria. Vrea ca Juliette să afle prima...

Jim o apucă de braț, scuturând-o.

– Începe din nou lucrul? Asta încerci să-mi spui?

– Mâine! Mâine începe. Azi, Tariq va scoate licența. Totul e aranjat.

Antipatia pe care i-o inspira era la fel de puternică precum mirosul lui urât, și deodată Victoria își aminti. Într-adevăr, simțise un miros! Ochii i se dilatară.

– Tu m-ai împins! îl acuză ea. De ce?

Jim Kerr râse sarcastic.

– N-ai nici o dovadă, domnișoară Victoria Lyle. Cine te-ar crede? Vii la micul dejun? Acum, că te-am întâlnit, m-a apucat o foame teribilă și cred că voi încălca regula, mâncând ceva de dimineață, cu voi. Nu vii să-mi torni cafeaua?

După micul dejun, Victoria își ocupă postul lângă cortul comun, încercând să vadă ce se întâmpla. După un timp, sosi un furgon al poliției, iar Tariq veni să-i salute pe ofițeri, dar nimic mai mult.

Nu peste mult, Victoria se auzi strigată și o luă la fugă spre mastaba, cu inima bătându-i. Tocmai ajunsese, când îi văzu pe polițiști ieșind, cu Jim Kerr între ei. Cămașa ruptă îi fâlfâia pe coaste. Victoria nu le dădu atenție și alergă drept în brațele deschise ale lui Tariq.

– O, Tariq, strigă ea, s-a terminat totul?

Tariq o sărută pe buze.

– L-au prins asupra faptului.

Apoi îi ciufuli părul cu mâna.

– Ce n-aș da ca tatăl tău să fi știut...!

Îl sărută și ea, zâmbind.

– Poate că știe, totuși.

Așezați pe creasta unei dune, cu una dintre cele două cămile ale lui Abdul alături, Tariq și Victoria își puneau la punct planurile de viitor.

– Ești de acord să stai cu Omm Beshir până pregătesc eu o ceremonie pentru noi? Ai avea ceva împotriva unei nunți *copte*?

– Mi-ar plăcea la nebunie! exclamă ea. Și mă voi mărita cu tine de câte ori vrei tu! Aș dori chiar ca mariajul nostru să fie binecuvântat de vicarul de-acasă, de față cu mama și cu toți prietenii și rudele, ca să vadă ce norocoasă sunt!

Obrajii lui Tariq se înroșiră ca focul.

– S-ar putea să nu fie de aceeași părere, murmură el.

Victoria râse.

– O, Tariq, știi bine că vor fi!

– Deci, ai să te duci la Omm Beshir?

Clătinând din cap, Victoria răspunse:

– Acum sunt măritată legal cu tine și vreau să stăm împreună, iubitule.

După care, spre surprinderea lui, începu să recite:

Ci flori îți voi aduce, adânc mirositoare,
Voi coace pâine, vinul în cupe-l voi turna,
Dulci poame voi culege spre-a ta îndestulare,
Să te-ospătezi în ziua când eu voi fi a ta.

Cu ochii luminați de iubire, Tariq comentă:

– Da' știu că ai citit de multe ori Cântecul Sicomorului, dacă-l poți recita oricând ți se năzare...!

– L-am învățat pe de rost, aseară, îi mărturisi ea zâmbind. În timp ce tu erai plecat la Cairo cu Juliette. Era singurul lucru de la tine de care puteam să mă țin.

– Aveai de la mine mai mult decât atât! N-am vrut să te las singură, *habibi*, nici atunci și nici mai târziu. Te iubesc atât de mult...!

Se aplecă spre ea, sărutând-o ușurel pe nas.

– Bine, draga mea soție, dacă vrei să ne începem viața conjugală imediat, cine sunt eu ca să mă împotrivesc?

Sări în picioare și chemă cămila, ajutând-o și pe Victoria să se ridice.

– Dorești să încaleci, doamnă Fletcher, sau preferi să mergi pe jos?

Victoria îl lăsă s-o urce în șa, după care îl așteptă și pe el să încalece în spatele ei. Când îi simți brațul cuprinzând-o, o străbătu un mic fior.

– Mă iubești? o întrebă el.

Se rezemă comod de pieptul lui. În viața ei nu se simțise mai fericită.

– O, da! șopti ea.

Tariq o îmbrățișă și mai strâns, începând să cânte cât îl ținea gura, cu o exuberanță molipsitoare care-i aduse Victoriei un zâmbet pe buze. Era plăcut să știe că și el era fericit.

Iosua a-nvins în lupta de la Ierihon, Ierihon, Ierihon,
Iosua a-nvins în lupta de la Ierihon...
Orașul l-a ocupat,
Zidurile-a dărâmat...!

Sfârșit